Opłata pocztowa uiszczona ryczałtem.

Nr. 14. Warszawa, dnia 10 września 1932 r. **Rok XV.**

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

Prenumerata roczna 12 zł. **Cena egzemplarza 1 zł.**

Prenumeratę należy wpłacać na konto P. K. O. **Nr. 30-400** „Centralna Księgowość Ministerstwa Skarbu", zaznaczając na odwrocie blankietu nadawczego „Należność za prenumeratę Dziennika Urzędowego Min. Spraw Wewn."

Adres Redakcji: Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, ul. Nowy Świat 69, Wydział Org. Prawny Tel. 220-20·
Adres Administracji: Komisarjat Rządu, ul. Daniłowiczowska Nr. 1. Telef. 696-87.

TREŚĆ:

I.

Przedruki z Dziennika Ustaw R. P.

z 16 sierpnia Nr. 70 Rok 1932

Poz. 636. Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministrami Skarbu i Spraw Wewnętrznych z dnia 28 maja 1932 r. o wykonaniu ustawy z dnia 7 listopada 1931 r. o zasilaniu funduszów izb rzemieślniczych.

Na podstawie art. 2 ustawy z dnia 7 listopada 1931 r. o zasilaniu funduszów izb rzemieślniczych (Dz. U. R. P. Nr. 105, poz. 809) zarządza się co następuje:

§ 1. Podstawę rozkładu niedoboru stanowią:

a) prowadzenie zakładu rzemieślniczego w okręgu izby przez samodzielnych rzemieślników;

b) liczba uczniów oraz innych pracowników, zatrudnionych w zakładzie rzemieślniczym;

c) wyżej wymienione zasady, łącznie wzięte.

Izba uchwali, która z powyższych zasad będzie miała zastosowanie w danym okresie budżetowym.

§ 2. Przy zastosowaniu przepisu § 1 izba może rozłożyć niedobór w okresie budżetowym na samoistnych rzemieślników. Uchwała izby o wysokości pokrycia niedoboru podlega zatwierdzeniu Ministra Przemysłu i Handlu.

Uchwałę tę izba przedkłada Ministrowi Przemysłu i Handlu przy przesyłaniu budżetu, za pośrednictwem władzy przemysłowej II instancji, ktora zaopatruje ją swoją opinją.

§ 3. Opłaty na pokrycie niedoboru pobierane są jednorazowo w okresie budżetowym izby w terminie przez nią oznaczonym.

W wypadkach, zasługujących na uwzględnienie, izba może rozłożyć wyznaczoną opłatę na częściowe spłaty. Termin ostatecznego uiszczenia opłaty nie może przekraczać okresu budżetowego izby.

Izba może z uwagi na ubóstwo rzemieślnika zwolnić go w części lub w całości od opłaty.

§ 4. Sporządzona przez izbę rzemieślniczą na zasadzie zatwierdzonej przez Ministra Przemysłu i Handlu uchwały izby, imienna lista wymiaru opłat, podana do publicznej wiadomości w drodze wywieszenia jej co najmniej na okres 14 dni w urzędach gminnych okręgu izby, powinna zawierać wskazanie: 1) terminu płatności, 2) miejsca płatności, 3) środka prawnego od wymiaru opłaty i 4) zagrożenia przymusowego ściągnięcia opłaty wraz z karami za zwłokę i z kosztami egzekucyjnemi w razie nieuiszczenia jej w terminie.

W ciągu 14 dni od dnia wywieszenia listy wymiarowej każdy, kto uznaje dla siebie wymiar co do wysokości za niesłuszny, ma prawo wnieść odwołanie za pośrednictwem izby rzemieślniczej do władzy przemysłowej II instancji, która decyduje ostatecznie.

Wniesienie odwołania nie wstrzymuje obowiązku uiszczenia wymierzonej opłaty w przepisanym terminie.

§ 5. Nieuiszczone w terminie opłaty będą ściągnięte w drodze przymusowej wraz z karami za zwłokę i kosztami egzekucyjnemi przy zastosowaniu ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 73, poz. 721), zmienionej rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 maja 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 46, poz. 401).

Zaległe opłaty ściągają skarbowe organa egzekucyjne na podstawie przepisów obowiązu-

jących przy ściąganiu państwowych podatków bezpośrednich.

Władze skarbowe przekazują ściągnięte opłaty wraz z karami za zwłokę bezpośrednio izbie rzemieślniczej co miesiąc w ciągu 10 pierwszych dni następnego miesiąca.

Koszty i opłaty egzekucyjne z tytułu przymusowo ściągniętych opłat na pokrycie niedoboru pobierają skarbowe organa egzekucyjne na rzecz Skarbu Państwa.

§ 6. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Poz. 637. Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministrem Skarbu z dn. 19 lipca 1932 r. w sprawie wykonania rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 30 czerwca 1932 r. o opłatach od uprawnień górniczych.

Poz. 638. Rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 30 lipca 1932 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu o emisji złotych 7% obligacyj meljoracyjnych Państwowego Banku Rolnego oraz o długoterminowych pożyczkach amortyzacyjnych w tych obligacjach udzielanych.

Poz. 639. Rozporządzenie Ministrów: Sprawiedliwości i Przemysłu i Handlu z dnia 4 lipca 1932 r. w porozumieniu z Ministrami Skarbu i Rolnictwa i Reform Rolnych o rejestrze zastawowym drzewnym i znakach zastawniczych.

Poz. 640. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 5 sierpnia 1932 r. o trybie postępowania w sprawach, wynikłych ze stosowania rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 21 czerwca 1932 r. o ograniczeniu nadmiernych wynagrodzeń w przedsiębiorstwach.

Poz. 641. Rozporządzenie Ministra Poczt i Telegrafów z dn. 6 sierpnia 1932 r. w sprawie uzupełnienia taryfy pocztowej.

Poz. 642. Rozporządzenie Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 6 sierpnia 1932 r. w sprawie uzupełnienia ordynacji pocztowej.

Poz. 643. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 8 sierpnia 1932 r. o poruczeniu funkcyj starostów grodzkich w miastach Grudziądzu, Toruniu i Radomiu odnośnym starostom powiatowym.

Na podstawie art. 75 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 stycznia 1928 r. o organizacji i zakresie działania władz administracji ogólnej (Dz. U. R. P. Nr. 11, poz. 86) zarządzam co następuje:

§ 1. W powiatach miejskich Grudziądzu, Toruniu i Radomiu funkcje starostów grodzkich, określone w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 27 kwietnia 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 41, poz. 408) porucza się starostom powiatowym: grudziądzkiemu, toruńskiemu i radomskiemu.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 15 sierpnia 1932 r.

---

z 19 sierpnia Nr. 71 Rok 1932

Poz. 644. Rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 3 sierpnia 1932 r. o zwalczaniu raka ziemniaczanego.

Na podstawie art. 19 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 listopada 1927 r. o zwalczaniu chorób roślin oraz o tępieniu chwastów i szkodników roślin (Dz. U. R. P. Nr. 108, poz. 922) zarządzam co następuje:

§ 1. Ustanawia się obowiązek zwalczania raka ziemniaczanego (Synchytrium endobioticum, Perc).

§ 2. Grunty, na których ziemniaki zostały dotknięte rakiem ziemniaczanym, będą uważane za grunty zarażone rakiem ziemniaczanym.

Grunty, przylegające do gruntów zarażonych rakiem ziemniaczanym, będą uważane za grunty zagrożone rakiem ziemniaczanym.

Za grunty zagrożone rakiem ziemniaczanym właściwy starosta uzna również i te nieprzyległe do gruntów zarażonych grunty, co do których właściwy zakład ochrony roślin (§ 19) poweźmie przypuszczenie, że są one zarażone rakiem ziemniaczanym.

§ 3. Osoby, użytkujące grunty lub zarządzające gruntami, a także osoby, mające ziemniaki w swem władaniu, obowiązane są zgłosić zarządowi właściwej gminy każdy wypadek pojawienia się raka ziemniaczanego lub wystąpienia objawów, wzbudzających podejrzenie pojawienia się raka ziemniaczanego.

Obowiązek zgłaszania istnieje także wówczas, gdy w latach następnych zauważono objawy raka ziemniaczanego ponownie na gruncie zarażonym.

Zgłoszenie to winno nastąpić na obszarze województw: krakowskiego, lwowskiego, poznańskiego, pomorskiego, stanisławowskiego i tarnopolskiego przed upływem 24 godzin, na pozostałym obszarze Państwa — przed upływem 48 godzin od chwili dostrzeżenia tych objawów.

Jednocześnie ze zgłoszeniem osoby do tego obowiązane winny bezpłatnie dostarczyć zarządowi gminy w szczelnem opakowaniu próbki ziemniaków w ilości niezbędnej do ich zbadania, nieprzekraczającej 1 kg.

§ 4. Przechowywanie ziemniaków, zebranych z gruntu zarażonego rakiem ziemniaczanym, winno odbywać się w taki sposób, ażeby nie pozostawały one w styczności z ziemniakami, pochodzącemi z gruntu niezarażonego rakiem ziemniaczanym.

Ziemniaków, zebranych z gruntu zarażonego rakiem ziemniaczanym. nie wolno używać do sadzenia, na pokarm zaś i paszę wolno je używać jedynie po ugotowaniu lub uparowaniu.

Wszelkie odpadki, pozostałe po zużytkowaniu takich ziemniaków, winny być spalone lub zakopane na głębokości przynajmniej 0,75 m.

§ 5. Ziemniaków, zebranych z gruntu zarażonego rakiem ziemniaczanym, nie wolno płukać w wodach płynących, kanałach, rowach, stawach i jeziorach.

Wodę, użytą do płukania tych ziemniaków, należy zlewać do specjalnego dołu głębokości przynajmniej 0,75 m, wykopanego w odległości nie mniejszej niż 5 m od studni, gnojowni oraz wymienionych wyżej wód; dół ten następnie winien być odkażony.

Woda użyta do płukania ziemniaków w zakładach fabrycznych. w których przerabiane są ziemniaki, pochodzące z gruntów, zarażonych rakiem ziemniaczanym. nie może być odprowadzana w ten sposób, aby spływała po powierzchni gruntów ornych.

§ 6. Wszelkie odpadki, pozostałe na gruncie zarażonym rakiem ziemniaczanym po zbiorze ziemniaków z tego gruntu, winny być na miejscu spalone lub zakopane na głębokości przynajmniej 0,75 m nie później niż przed zaoraniem gruntu.

W gospodarstwie, posiadającem grunty zarażone rakiem ziemniaczanym, nie wolno pozostawiać ziemniaków na gruntach niezajętych w danym roku pod uprawę ziemniaków, jak również na podwórzach, drogach, miedzach, miejscach kopcowania ziemniaków i t. p. miejscach. Rośliny, powstałe z ziemniaków, pozostawionycn wbrew powyższemu przepisowi w miejscach niezajętych pod uprawę ziemniaków, winny być wykopane i zniszczone do 15 lipca w sposób wskazany w ustępie pierwszym.

Właściwy starosta może oznaczyć wcześniejszy termin wykonania tych czynności.

§ 7. Z gospodarstwa, w którem znajdują się grunty zarażone rakiem ziemniaczanym, nie wolno wynosić (wywozić) ziemniaków, ich odpadków, roślin okopowych i cebulowych, wszelkich roślin z korzeniami, chwastów, ziemi i nawozów naturalnych.

§ 8. Ograniczenia, wynikające z postanowień §§ 4—7, obowiązują osoby zainteresowane już od chwili dostrzeżenia przez nie objawów, wzbudzających podejrzenie pojawienia się raka ziemniaczanego.

Ograniczenia te tracą moc obowiązującą z chwilą otrzymania przez osoby zainteresowane zawiadomienia właściwego starosty o niestwierdzeniu raka ziemniaczanego, bądź też o jego wytępieniu.

§ 9. Z obszaru, którego granice oznaczy szczegółowo właściwy wojewoda (komisarz rządu)—na podstawie i z powołaniem się na wskazania właściwego zakładu ochrony roślin—a który obejmie grunt zarażony rakiem ziemniaczanym, przylegające do niego grunty zagrożone (§ 2 ust. 2) oraz wszystkie dalsze grunty w promieniu od 5 do 15 km, licząc od gruntu zarażonego rakiem ziemniaczanym, nie wolno wynosić (wywozić) ziemniaków, wszelkich odpadków ziemniaków, a także chwastów, ziemi i nawozów naturalnych.

Granice takiego obszaru ochronnego właściwy wojewoda (komisarz rządu) oznaczy — według stopnia niebezpieczeństwa rozszerzenia raka ziemniaczanego—z uwzględnieniem warunków gospodarczych oraz granic naturalnych (rzeki, jeziora, lasy, wzgórza, błota i t. d.) bądź granic poszczególnych gmin, osiedli lub gospodarstw.

Zakaz wynoszenia (wywożenia) nabiera mocy obowiązującej w terminie, który właściwy wojewoda (komisarz rządu) ustali i poda do wiadomości publicznej jednocześnie z ustanowieniem obszaru ochronnego. Zakaz ten traci moc obowiązującą z chwilą podania przez wojewodę (komisarza rządu) do wiadomości publicznej o zniesieniu obszaru ochronnego.

§ 10. W poszczególnych wypadkach, uzasadnionych szczególnemi względami gospodarczemi, starosta może zezwolić na wyniesienie (wywiezienie):

a) z gospodarstwa, w którem znajdują się grunty zarażone rakiem ziemniaczanym (§ 7), — ziemniaków, roślin okopowych, cebulowych i innych roślin z korzeniami, pochodzących z gruntu niezarażonego;

b) z obszaru ochronnego (§ 9) — ziemniaków, pochodzących z gruntu niezarażonego,—pod warunkiem dokonania tego z uwzględnieniem wymogów w zezwoleniu określonych, a mających na celu uniknięcie rozszerzenia raka ziemniaczanego.

Zezwolenia właściwy starosta wydawać będzie na podstawie i z powołaniem się na wskazania właściwego zakładu ochrony roślin.

§ 11. Na gruntach zarażonych lub zagrożonych rakiem ziemniaczanym nie wolno uprawiać ziemniaków z wyjątkiem odmian, uznanych przez Państwowy Instytut Naukowy Gospodarstwa Wiejskiego za odporne na raka ziemniaczanego.

W wypadkach, gdy na gruntach zarażonych lub zagrożonych uprawa pewnych roślin, mogących być rozsadnikiem raka ziemniaczanego, grozi niebezpieczeństwem dalszego trwania lub szerzenia się raka ziemniaczanego, właściwy starosta może — na podstawie i z powołaniem się na wskazania właściwego zakładu ochrony roślin — zabronić uprawy tych roślin, nie wyłączając ziemniaków odmian odpornych na raka ziemniaczanego.

Właściwy starosta może również—na podstawie i z powołaniem się na wskazania wła-

ściwego zakładu ochrony roślin — zabronić niektórych sposobów postępowania z roślinami dozwolonemi do uprawy na gruncie zarażonym lub zagrożonym rakiem ziemniaczanym, a także niektórych sposobów użytkowania tych roślin.

§ 12. Na gruntach, które nie odpowiadając warunkom § 2 ust. 2 nie mogą być uznane za zagrożone, a na których jednak wskutek zbyt częstej uprawy ziemniaków istnieje możliwość wystąpienia raka ziemniaczanego, właściwy starosta może — na podstawie i z powołaniem się na wskazania właściwego zakładu ochrony roślin—zabronić na określony przeciąg czasu uprawy ziemniaków bądź wogóle, bądź też odmian nieuznanych przez Państwowy Instytut Naukowy Gospodarstwa Wiejskiego za odporne na raka ziemniaczanego.

§ 13. Składy, piwnice oraz wszelkie inne pomieszczenia, w których znajdowały się ziemniaki dotknięte rakiem ziemniaczanym, a także urządzenia i środki transportowe oraz wszelkie inne przedmioty, które pozostawały w styczności z ziemniakami, dotkniętemi rakiem ziemniaczanym, winny być niezwłocznie po usunięciu ziemniaków odkażone przez właścicieli (zarządców) tych pomieszczeń, urządzeń i przedmiotów.

§ 14. Właściwy starosta może — na podstawie i z powołaniem się na wskazania właściwego zakładu ochrony roślin—nakazać zniszczenie w określonym terminie ziemniaków dotkniętych rakiem ziemniaczanym w wypadkach, gdy zastosowanie przewidzianych w niniejszem rozporządzeniu ograniczeń w użytkowaniu takich ziemniaków, w sposobie ich oczyszczania lub obrocie niemi nie usuwa niebezpieczeństwa rozszerzenia się raka ziemniaczanego.

§ 15. O każdym wypadku zgłoszenia o wystąpieniu objawów, wzbudzających podejrzenie pojawienia się raka ziemniaczanego, jak również o dostrzeżonych lub ujawnionych w inny sposób wypadkach wystąpienia tych objawów zarząd gminy powiadamia niezwłocznie właściwego starostę oraz właściwy zakład ochrony roślin (§ 19), któremu jednocześnie przesyła próbkę ziemniaków do zbadania w szczelnem opakowaniu.

§ 16. Zakład ochrony roślin niezwłocznie po otrzymaniu zawiadomienia o wystąpieniu objawów, wzbudzających podejrzenie raka ziemniaczanego, dokona badania, mającego na celu sprawdzenie tych objawów.

Wyniki badania na gruncie lub w miejscu, gdzie znajdują się podejrzane ziemniaki, stwierdza się w protokóle.

O niestwierdzeniu raka ziemniaczanego zakład ochrony roślin zawiadamia właściwego starostę, który za pośrednictwem zarządu właściwej gminy zawiadomienie to poda niezwłocznie do wiadomości osób zainteresowanych.

W zawiadomieniu, stwierdzającem istnienie raka ziemniaczanego, zakład ochrony roślin zamieści szczegółowe wskazania, na podstawie których i z powołaniem się na nie właściwy starosta wyda niezwłocznie niezbędne zarządzenia.

Zarządzenia te właściwy starosta prześle zarządowi właściwej gminy, który doręczy je niezwłocznie osobom zainteresowanym oraz dopilnuje ścisłego ich wykonania; jednocześnie właściwy starosta treść wydanych zarządzeń poda do wiadomości właściwego wojewody (komisarza rządu).

§ 17. O każdym wypadku wystąpienia i wygaśnięcia raka ziemniaczanego właściwy starosta poda do wiadomości publicznej z dokładnem oznaczeniem miejscowości, w której choroba raka ziemniaczanego wystąpiła lub wygasła.

§ 18. Na gruntach, użytkowanych przez państwowe zakłady naukowe, oraz na gruntach, stanowiących własność Państwa i pozostających pod zarządem administracji państwowej, raka ziemniaczanego zwalczają — stosownie do postanowień niniejszego rozporządzenia — organa państwowe, bezpośrednio zarządzające temi gruntami.

O każdym wypadku wystąpienia objawów, wzbudzających podejrzenie pojawienia się raka ziemniaczanego, organa te zawiadamiają niezwłocznie właściwy zakład ochrony roślin (§ 19), przesyłając jednocześnie temu zakładowi w szczelnem opakowaniu próbki ziemniaków w ilości niezbędnej do ich zbadania. Równocześnie organa te zawiadamiają o wystąpieniu tych objawów właściwego starostę.

Zakład ochrony roślin w razie stwierdzenia raka ziemniaczanego udziela zainteresowanym organom państwowych szczegółowych wskazań o sposobie zwalczania raka ziemniaczanego na gruntach, pozostających pod ich zarządem, podając jednocześnie treść tych wskazań do wiadomości właściwego starosty.

§ 19. Zakładami ochrony roślin, w rozumieniu niniejszego rozporządzenia, są:

Państwowy Instytut Naukowy Gospodarstwa Wiejskiego:

a) Wydział Ochrony Roślin w Puławach — dla woj. lubelskiego;
b) Stacja Doświadczalna Botaniczno-Rolnicza we Lwowie — dla woj. lwowskiego, stanisławowskiego i tarnopolskiego;

Pomorska Izba Rolnicza w Toruniu — dla woj. pomorskiego;

Wielkopolska Izba Rolnicza w Poznaniu — dla woj. poznańskiego;

Towarzystwo Ogrodnicze Warszawskie (Stacja Ochrony Roślin) w Warszawie — dla woj. warszawskiego, łódzkiego, białostockiego i poleskiego;

Małopolskie Towarzystwo Rolnicze (Stacja Ochrony Roślin) w Krakowie—dla woj. krakowskiego i kieleckiego;

Wileńskie Towarzystwo Organizacji i Kółek Rolniczych (Stacja Ochrony Roślin) w Wilnie — dla woj. wileńskiego i nowogródzkiego;

Wołyńska Stacja Ochrony Roślin przy Powiatowym Związku Komunalnym w Łucku—dla woj. wołyńskiego.

§ 20. W wypadkach niedokonania przez osoby do tego obowiązane czynności, wynikających z niniejszego rozporządzenia lub zarządzeń na jego podstawie wydanych, właściwy starosta może zarządzić wykonanie tych czynności na koszt tych osób.

§ 21. W celu wykonywania nadzoru nad stanem zdrowotności ziemniaków i nad przestrzeganiem przepisów niniejszego rozporządzenia, a także nad wykonaniem zarządzeń wydanych z mocy tych przepisów władza powołana do zwalczania raka ziemniaczanego oraz przedstawiciele zakładów ochrony roślin (§ 19) mają prawo:

1) wstępu na grunty oraz do wszelkich pomieszczeń i miejsc przechowywania, przerobu i sprzedaży ziemniaków;

2) badania ziemniaków na gruncie i we wskazanych wyżej pomieszczeniach i miejscach, badania tych pomieszczeń i miejsc, a także badania urządzeń, służących do przerobu ziemniaków, oraz środków ich przewozu i przenoszenia;

3) bezpłatnego brania próbek ziemniaków w ilości, nieprzekraczającej 1 kg;

4) żądania potrzebnych informacyj od osób, w których posiadaniu znajdują się grunty i określone wyżej pomieszczenia, miejsca i urządzenia;

5) kontroli wszelkich prac, związanych z oczyszczeniem ziemniaków, gruntów pomieszczeń i urządzeń, a także prac, związanych z przerobem ziemniaków.

§ 22. Ziemniaki i ich odpadki, chwasty, ziemia i nawozy naturalne, skonfiskowane za bezprawne wynoszenie (wywożenie) z gospodarstwa, w którem znajdują się grunty zarażone rakiem ziemniaczanym, lub z ustanowionego przez właściwego wojewodę (komisarza rządu) obszaru (§ 9) — o ile nie mają być zniszczone, stosownie do postanowień § 14 niniejszego rozporządzenia — winny być przez właściwego starostę sprzedane w tych wypadkach, gdy sprzedaż taka nie grozi rozszerzeniem się raka ziemniaczanego, w wypadkach zaś przeciwnych winny być oddane zakładom dobroczynnym do zużytkowania w sposób, usuwający możliwość rozszerzenia się raka ziemniaczanego.

Sprzedaż taka może nastąpić przed uprawomocnieniem się orzeczenia skazującego lub wyroku w wypadku, gdy dalsze przechowanie ulegających konfiskacie ziemniaków lub innych wymienionych wyżej przedmiotów byłoby połączone z niebezpieczeństwem rozszerzenia się raka ziemniaczanego, bądź też groziło zepsuciem się ziemniaków i tych przedmiotów.

§ 23. W razie stwierdzenia raka ziemniaczanego na ziemniakach przewożonych, a pochodzących z gruntu, niepodlegającego dotychczas ograniczeniom, wynikającym z postanowień §§ 7 i 9 niniejszego rozporządzenia, ziemniaki te — o ile nie mają być zniszczone, stosownie do postanowień § 14 niniejszego rozporządzenia — winny być skierowane przez właściwego starostę — po wysłuchaniu właściciela lub nadawcy (wysyłającego) do miejsca, na które wyrazi zgodę zakład ochrony roślin, celem przerobu lub zużycia w sposób, określony w § 4 niniejszego rozporządzenia.

Do gruntów, z których pochodzą ziemniaki, dotknięte rakiem ziemniaczanym w wypadku przewidzianym w ustępie pierwszym, winny być niezwłocznie zastosowane postanowienia §§ 7 i 9.

§ 24. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i obowiązuje na obszarze całego Państwa, z wyjątkiem województwa śląskiego. Równocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Rolnictwa z dnia 9 lutego 1928 r. o zwalczaniu raka ziemniaczanego (Dz. U. R. P. Nr. 18, poz. 162) i rozporządzenie Ministra Rolnictwa z dnia 21 maja 1929 r. o zmianie niektórych postanowień rozporządzenia Ministra Rolnictwa z dnia 9 lutego 1928 r. o zwalczaniu raka ziemniaczanego (Dz. U. R. P. Nr. 41, poz. 348).

Poz. 645. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 9 sierpnia 1932 r. o zniesieniu gmin wiejskich Stratyn — miasto i Stratyn — wieś w powiecie rohatyńskim, województwie stanisławowskiem.

Poz. 646. Rozporządzenie Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 9 sierpnia 1932 r. w sprawie częściowego uzupełnienia taryfy telefonicznej.

Poz. 647. Rozporządzenie Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 12 sierpnia 1932 r. w sprawie zmiany i uzupełnienia ordynacji pocztowej.

Poz. 648. Oświadczenie Rządowe z dnia 19 lipca 1932 r. w sprawie złożenia przez Rząd Kolumbji dokumentu ratyfikacyjnego protokułów, podpisanych w Genewie dnia 5 października 1921 r., dotyczących poprawek do artykułów 4, 6, 12, 13 i 15 Umowy Związku Narodów.

Poz. 649. Oświadczenie Rządowe z dnia 19 lipca 1932 r. w sprawie zgłoszenia przez Meksyk przystąpienia do protokółu, dotyczącego zakazu używania na wojnie gazów duszących, trujących lub podobnych oraz środków bakterjologicznych, podpisanego w Genewie dnia 17 czerwca 1925 r.

Poz. 650. Oświadczenie Rządowe z dnia 19 lipca 1932 r. w sprawie zgłoszenia przez Sudan przystąpienia do międzynarodowej konwencji o zwalczaniu handlu kobietami i dziećmi, podpisanej w Genewie dnia 30 września 1921 r.

Poz. 651. Obwieszczenie Ministra Skarbu z dnia 6 lipca 1932 r. w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 17 września 1927 r. o należnościach za podróże służbowe, delegacje (odkomenderowania) i przeniesienia funkcjonarjuszów państwowych, sędziów, prokuratorów oraz wojskowych w kraju.

Na podstawie § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 czerwca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 50, poz. 461) ogłaszam jednolity tekst rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 17 września 1927 r. o należnościach za podróże służbowe, delegacje (odkomenderowania) i przeniesienia funkcjonarjuszów państwowych, sędziów i prokuratorów oraz wojskowych (Dz. U. R. P. Nr. 92, poz. 826) z uwzględnieniem zmian, wprowadzonych rozporządzeniami Rady Ministrów: z dnia 20 stycznia 1930 r. Dz. U. R. P. Nr. 7, poz. 54 z mocą obowiązującą od dnia 11 lutego 1930 r., z dnia 10 kwietnia 1931 r. Dz. U. R. P. Nr. 37, poz. 291 z mocą obowiązującą od dnia 1 maja 1931 r., z dnia 3 czerwca 1931 r. Dz. U. R. P. Nr. 53, poz. 437 z mocą obowiązującą od dnia 13 czerwca 1931 r., z dnia 2 września 1931 r. Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 658 z mocą obowiązującą od dnia 17 września 1931 r., z dnia 25 września 1931 r. Dz. U. R. P. Nr. 91, poz. 707 z mocą obowiązującą od dnia 1 listopada 1931 r. i z dnia 10 czerwca 1932 r. Dz. U. R. P. Nr. 50, poz. 461 z mocą obowiązującą od dnia 21 czerwca 1932 r.

Załącznik do obwieszczenia Min Skarbu z dnia 6 lipca 1932 r. (poz. 651).

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 17 września 1927 r.

o należnościach za podróże służbowe, delegacje (odkomendrowania) i przeniesienia funkcjonarjuszów państwowych, sędziów i prokuratorów oraz wojskowych.

Na zasadzie art. 10 ustawy z dnia 9 października 1923 r. o uposażeniu funkcjonarjuszów państwowych i wojska (Dz. U. R. P. Nr. 116, poz. 924) oraz art. 6 ustawy z dnia 5 grudnia 1923 r. o uposażeniu sędziów w sądownictwie powszechnem i administracyjnem, oraz prokuratorów (Dz. U. R. P. Nr. 134, poz. 1107) zarządza się co następuje:

§ 1.

Rozporządzenie niniejsze reguluje należności za podróże służbowe, delegacje (odkomenderowania) i przeniesienia funkcjonarjuszów państwowych, wymienionych w art. 1 ustawy z dnia 9 października 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 116, poz. 924) (z wyjątkiem pracowników kolei państwowych), sędziów, prokuratorów, praktykantów i aplikantów, wojskowych zawodowych, wojskowych wymienionych w art. art. 111, 112, 113 i 114 wyżej powołanej ustawy, oraz szeregowych niezawodowych.

Należności za podróże służbowe, delegacje i przeniesienia pracowników kolei państwowych regulują osobne przepisy.

§ 2.

Osobom wymienionym w § 1 przysługują:

I. W razie podróży służbowej (komisji) do miejscowości położonej poza zwykłem ich miejscem służbowem:

1) diety oraz

2) zwrot kosztów przejazdu;

II. W razie delegacji (odkomenderowania) do miejscowości położonej poza zwykłem ich miejscem służbowem:

1) diety za czas przejazdu i za czas pozostawania w delegacji (odkomenderowaniu) oraz

2) zwrot kosztów przejazdu.

III. W razie przeniesienia na inne miejsce służbowe:

1) diety dla przeniesionego za czas przejazdu do nowego miejsca służbowego i za pierwszą dobę pobytu w temże miejscu, oraz dla jego żony i dzieci za taki sam czas, a to dla żony w wysokości 75%, dla dzieci w wysokości 50% diet, przysługujących przeniesionemu, o ile na te osoby pobiera dodatek ekonomiczny na zasadzie art. 4 ustawy z dnia 9 października 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 116, poz. 924), względnie art. 5 ustawy z dnia 5 grudnia 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 134, poz. 1107);

2) zwrot kosztów przejazdu dla przeniesionego oraz jego żony i dzieci, o ile na te osoby pobiera dodatek ekonomiczny; ponadto zwrot kosztów przejazdu dla jednej osoby z jego służby;

3) zwrot kosztów przewozu urządzenia domowego.

W odniesieniu do wojskowych i funkcjonarjuszów państwowych, pełniących służbę w administracji wojskowej, zwykłem miejscem służbowem i miejscowością w rozumieniu niniejszego rozporządzenia jest obszar danego garnizonu wojskowego.

§ 3.

Diety wynoszą dziennie:

1) dla Prezesa Rady Ministrów i Marszałka Polski 80 zł., dla Ministrów, Prezesa Naj-

wyższej Izby Kontroli, Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego i Pierwszego Prezesa Najwyższego Trybunału Administracyjnego 60 zł.

2) dla funkcjonarjuszów państwowych, wymienionych w art. 1 ustawy z dnia 9 października 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 116, poz. 924), wojskowych zawodowych, oraz wojskowych wymienionych w art. 111, 112, 113 wyżej powołanej ustawy, a pobierających uposażenie:

według grupy	II	30 zł.
" "	III i IV	25 "
" "	V	20 "
" "	VI	15 "
" "	VII	12 "
" "	VIII	10 " 50 gr.
" "	IX	9 " 50 "
" "	X — XII	8 " 50 "
" "	XIII — XVI	6 " — "

3) dla sędziów i prokuratorów, pobierających uposażenie:

według grupy	C i D	25 zł.
" "	B	20 "
" "	A	15 "

4) dla szeregowych niezawodowych:

a) podchorążych oraz podoficerów	2 zł. 50 gr.
b) st. szeregowców i szeregowców	2 " — "

Praktykanci i aplikanci otrzymują diety tej grupy uposażenia, według której pobierają wynagrodzenie, względnie uposażenie.

Oficerom i szeregowym, biorącym udział w ćwiczeniach (koncentracjach) formacyj wojskowych poza swym garnizonem, a nie należącym do tych formacyj, przysługują diety w wysokości i wedle zasad określonych w niniejszem rozporządzeniu tylko za czas od dnia wyjazdu z miejsca garnizonu do dnia przybycia do formacji, odbywającej ćwiczenia, oraz od dnia odjazdu z powyższej formacji do dnia powrotu do swego garnizonu. Ograniczenie to nie odnosi się do oficerów i szeregowych żandarmerji, pełniących w rejonach ćwiczeń (koncentracyj) służbę bezpieczeństwa.

W razie awansu należą się wyższe diety od dnia, od którego przysługuje prawo do wyższego uposażenia.

Do diet, ustalonych dla funkcjonarjuszów i osób wojskowych pobierających uposażenie wedle grupy II, III lub IV (punkt 2), może szef władzy naczelnej w wypadkach, gdyż podróż służbowa połączona jest z wydatkami reprezentacyjnemi, przyznawać dodatki w wysokości 25% diet. Przepis ten nie ma zastosowania do osób wymienionych w § 25.

§ 4.

W wypadku delegacji (odkomenderowania) wypłaca się diety w wysokości ustalonej w § 3 t. j. całe diety przez pierwsze dwa tygodnie, licząc od dnia, następującego po dniu przybycia do miejsca delegacji (odkomenderowania), przez następnych 6 tygodni diety zmniejszone dla żonatych i wdowców z dziećmi (t. j. dla pobierających dodatek ekonomiczny) o 20%, dla samotnych (t j. dla nie pobierających tego dodatku) o 40%, po upływie zaś tego czasu diety zmniejszone dla żonatych i wdowców z dziećmi o 30% dla samotnych o 50%.

Delegacja (odkomenderowanie) może trwać zasadniczo tylko pół roku. Przedłużenie delegacji (odkomenderowania) ponad ten okres czasu może nastąpić jedynie w wyjątkowych wypadkach na mocy decyzji szefa władzy naczelnej, przyczem przedłużenie delegacji (odkomenderowania) na dłużej niż pół roku. wymaga zgody Ministra Skarbu. Przepis ten nie dotyczy wypadków odkomenderowania do szkół wojskowych lub cywilnych.

O ile delegowany (odkomenderowany) otrzymuje bezpłatnie mieszkanie w lokalu rządowym, zmniejsza się diety, określone w ustępie 1 niniejszego paragrafu, o 10% przysługującej diety.

§ 5.

Jednostką obliczania diet jest 24-godzinny okres czasu, liczony od chwili wyjazdu ze zwykłego miejsca służbowego od chwili powrotu do tegoż miejsca, przyczem:

a) Jeżeli pobyt poza zwykłem miejscem służbowem trwa dłużej niż 24 godziny, należy się za końcowy okres czasu, o ile on wynosi więcej niż 12 godzin, cała dieta, o ile zaś wynosi więcej niż 6 godzin — połowa diety.

b) Jeżeli pobyt poza zwykłem miejscem służbowem trwa krócej niż 24 godziny, należy się połowa diety, o ile pobyt ten trwa dłużej niż 6 godzin, zaś cała dieta tylko w tym wypadku, gdy pobyt poza zwykłem miejscem służbowem, trwający dłużej niż 6 godzin. przypada na porę nocną, między 21 a 6 godziną.

Przy przejeździe środkiem lokomocji, mającym oficjalny rozkład jazdy (np. kolej, statek), początek przejazdu należy liczyć od chwili odejścia, ustalonego w tymże rozkładzie jazdy. Przy przejeździe innym środkiem lokomocji, nie mającym takiego rozkładu jazdy (np. konie, samochód), początek przejazdu należy liczyć od chwili ruszenia z miejsca. Powyższą zasadę należy stosować analogicznie także do oznaczenia czasu zakończenia przejazdu z tym wyjątkiem, że opóźnienie środka lokomocji, mającego oficjalny rozkład jazdy, może być brane w rachubę tylko w przypadku, gdy wynosi więcej niż jedną godzinę i zostanie udowodnione.

Gdy przejazd odbywa się różnemi środkami lokomocji, należy do czasu trwania przejazdu wliczać również uzasadnione przerwy między przejazdami poszczególnemi środkami lokomocji.

§ 6.

Diety należą się również za niedziele i święta przypadające w czasie trwania podróży służbowej, delegacji (odkomenderowania) względnie przeniesienia.

§ 7.

Diety należą się również w wypadku zachorowania w czasie podróży służbowej lub delegacji (odkomenderowania) przez cały czas spowodowanego chorobą pobytu w odnośnej miejscowości, o ile choroba zostanie stwierdzona świadectwem lekarskiem, a funkcjonarjusz nie jest umieszczony na koszt Skarbu Państwa w szpitalu.

§ 8.

Pozostającemu w delegacji (odkomenderowaniu) nie przysługuje prawo do diet za czas urlopu.

O ile jednak korzystający w czasie delegacji (odkomenderowania) z urlopu wypoczynkowego lub zdrowotnego wyjeżdża na czas tego urlopu do miejscowości zwykłego miejsca służbowego, należy mu przyznać zwrot kosztów jazdy tam i z powrotem według zasad, obowiązujących przy przejazdach służbowych.

§ 9.

Zwrot kosztów przejazdu obejmuje ceny biletów jazdy koleją lub statkiem oraz zwrot kosztów przejazdu innemi środkami komunikacyjnemi, koszty przewozu koleją lub statkiem bagażu podróżnego oraz ryczałt na pokrycie kosztów dojazdu do dworca i z dworca kolejowego, do przystani i z przystani, do stacji autobusowej, lotniczej i z tych stacyj.

§ 10.

Przy przejazdach koleją lub statkiem zwraca się:

a) cenę biletu I klasy — funkcjonarjuszom państwowym oraz osobom wojskowym, pobierającym uposażenie według grupy I—V, sędziom i prokuratorom, pobierającym uposażenie według grupy D, C, B, ponadto bez względu na grupę uposażenia: starostom i kierownikom starostw, dowódcom pułków i równorzędnym, komendantom wojewódzkim policji państwowej, osobom towarzyszącym służbowo przy przejazdach przedstawicieli państw obcych, misyj zagranicznych oraz oficerów armij obcych, jak również adjutantom i oficerom ordynansowym, podróżującym służbowo w I klasie razem ze swoimi przełożonymi generałami i dowódcami pułków;

b) cenę biletu II klasy — funkcjonarjuszom państwowym oraz osobom wojskowym, pobierającym uposażenie według grupy VI do IX i sędziom pobierającym uposażenie według grupy A;

c) cenę biletu III klasy — funkcjonarjuszom państwowym oraz osobom wojskowym, pobierającym uposażenie według grupy X do XVI.

Praktykanci i aplikanci otrzymują zwrot ceny biletu tej klasy, która w myśl postanowienia, zawartego w poprzednim ustępie, przywiązana jest do grupy uposażenia, według której pobierają uposażenie.

Za przejazd sługi (§ 2 p. III. 2) zwraca się cenę biletu III klasy.

Jeżeli na statku znajdują się dwie klasy zwraca się cenę biletu I klasy również i tym, którzy w myśl postanowień niniejszego paragrafu mają w razie jazdy koleją prawo do biletu II klasy, cenę zaś biletu II klasy tym, którzy w razie jazdy koleją mają prawo do biletu III klasy.

Z reguły zwraca się koszt przejazdu pociągami osobowemi. Zwrot kosztów przejazdu pociągiem pośpiesznym ma miejsce tylko wtedy, jeżeli podróż służbowa ma charakter nagły, albo jeżeli przez użycie pociągu pośpiesznego zaoszczędzono diety. Potrzebę użycia pociągu pośpiesznego winna władza, zarządzająca podróż służbową, potwierdzić na rachunku kosztów podróży.

Jeżeli zaszła potrzeba przejazdu pociągiem pośpiesznym, w którym niema III klasy, otrzymuje ten, który zresztą posiada tylko prawo do zwrotu kosztów przejazdu klasą III, zwrot ceny biletu klasy II.

Odbywającym podróże służbowe oraz delegowanym (odkomenderowanym) może być przyznany zwrot ceny t. zw. miejscówki, o ile władza, zlecająca podróż służbową, stwierdzi potrzebę zakupna miejscówki (przepełnienie pociągu na danej linji kolejowej).

Osoby, mające prawo do ulg w przejazdach państwowemi lub zarządzanemi przez Państwo środkami komunikacyjnemi, otrzymują przy likwidacji kosztów podróży zwrot ceny ulgowej.

Władza zarządzająca podróż służbową może przyznać osobom, pobierającym uposażenie według grupy VI i wyżej, oraz sędziom i prokuratorom, pobierającym uposażenie według grupy A i wyżej, zwrot faktycznie poniesionych i udowodnionych kosztów użycia jednego miejsca w wozie sypialnym, klasy przysługującej danej osobie, jeżeli podróż koleją trwa dłużej niż sześć godzin między 21 a 6 godziną, a zarazem podróż służbowa ma charakter nagły i zachodzi konieczność pełnienia następnego dnia czynności urzędowych. Nie dotyczy to Marszałka Polski, Prezesa Rady Ministrów, Ministrów i Prezesa Najwyższej Izby Kontroli, którym w każdym wypadku podróży służbowej przysługuje prawo użycia całego przedziału sypialnego w wozie sypialnym. Zwrot kosztów przejazdu wozem sypialnym winien się odbywać na podstawie do-

łączenia do rachunku kosztów podróży oryginalnego kuponu, uprawniającego do zajęcia miejsca względnie przedziału w wozie sypialnym.

§ 11.

Zwraca się udowodnione koszty przewozu koleją lub statkiem osobistego bagażu podróżnego o wadze.

a) do 50 kg przy podróżach służbowych (komisjach), trwających co najmniej 6 dni;

b) do 100 kg. przy podróżach służbowych, trwających dłużej niż 30 dni, oraz przy delegacjach (odkomenderowaniach).

O ile dla spełnienia czynności urzędowej konieczne jest zabranie ze sobą bagażu służbowego, jak aktów, narzędzi, instrumentów i t. p., zwraca się wszystkie koszty jego przewozu, przyczem w rachunku kosztów należy wyszczególnić zawartość bagażu służbowego, jego wagę oraz faktycznie poniesione wydatki.

§ 12.

Przy przejazdach kołowych zwraca się w miejscowościach, w których obowiązują zatwierdzone przez władze taryfy najmu koni, lub samochodu, ceny podane w taryfie. W miejscowościach nie posiadających takich taryf, zwraca się cenę najmu koni lub samochodu na podstawie dołączonego przez rachunkozdawcę do rachunku własnoręcznego oświadczenia, podającego oprócz zapłaconej ceny także ilość kilometrów odbytej drogi kołowej z wymienieniem miejscowości początkowej i końcowej. W razie wątpliwości, czy zapłacona cena odpowiada miejscowym stosunkom, może władza zasięgnąć informacji odnośnego magistratu (urzędu gminnego) i zależnie od otrzymanej informacji odpowiednio zmniejszyć kwoty najmu koni względnie samochodu.

Wydatek na najem koni i samochodu zwraca się tylko wtedy, jeżeli niema możności przejazdu tańszym środkiem lokomocji, jak kolejami wszelkiego rodzaju, omnibusami, autobusami, statkami i t. p.

Przy wspólnych podróżach kołowych wolno zaliczać jedną podwodę względnie samochód na 3 osoby. W razie równoczesnego przewozu większej ilości aktów, instrumentów, narzędzi, wolno zaliczać jedną podwodę względnie samochód na 2 osoby względnie w wyjątkowych wypadkach na jedną osobę.

Koszty wspólnej podróży kołowej zalicza osoba, posiadająca wyższą grupę uposażenia.

Jeżeli drogę odbyto pieszo lub własnemi środkami lokomocji, przyznaje się kwotę, odpowiadającą taryfie najmu koni, w miejscowościach zaś, nie posiadających takiej taryfy, po 30 groszy za każdy kilometr, o ile oczywiście nie można było odbyć tej drogi tańszym środkiem lokomocji, jak kolejami wszelkiego rodzaju, statkami, omnibusami i t. p.

Dla urzędników działu Ministerstwa Robót Publicznych sprawujących nadzór dróg, którzy w podróżach służbowych używają własnych samochodów ustali Minister Robót Publicznych w porozumieniu z Ministrem Skarbu wysokość wynagrodzenia za używanie własnego samochodu.

Koszty jazdy samolotem zwraca się w pełnej wysokości tylko w wyjątkowych wypadkach, uzasadnionych ważnością i nagłością sprawy, poza tem zaś tylko do kwoty, odpowiadającej kosztom jazdy koleją.

§ 13.

Za czynności komisyjne w miejscowościach położonych bliżej niż 2 km od budynku, w którym mieści się urząd, nie należą się żadne koszty podróży służbowej z wyjątkiem ewentualnego zwrotu kosztów przewozu bagażu służbowego (§ 11).

§ 14.

Przy komisjach miejscowych w miastach, mających ponad 50.000 mieszkańców, zwraca się koszt przejazdu dorożką względnie samochodem w kwocie faktycznie wydanej i odpowiadającej miejscowym cenom, o ile odległość miejsca komisyjnego od gmachu urzędu względnie od mieszkania wynosi więcej jak 2 km. Jeżeli w danem mieście istnieje tańszy środek komunikacyjny, np. tramwaj, autobus i t. p. zwraca się koszt przejazdu tym środkiem komunikacyjnym.

U wojskowych i funkcjonarjuszów państwowych, pełniących służbę w administracji wojskowej, bierze się w tych wypadkach pod uwagę łączną ilość mieszkańców we wszystkich miejscowościach, wchodzących w skład danego garnizonu.

Na koszty dojazdu z miasta do dworca kolejowego, przystani, stacji autobusowej lub lotniczej przyznaje się za każdy dojazd względnie odjazd ryczałt w wysokości po:

Grupa uposażenia:	złotych
I do IV oraz D i C	2.00
V — IX oraz B i A	1.50
X — XVI	0.90

Ryczałt ten nie należy się szeregowym niezawodowym oraz w tych wypadkach, gdy dojazd odbywa się służbowym środkiem lokomocji.

Gdy podróż służbowa odbywa się do kilku miejscowości, przyznaje się ryczałt za dojazdy w każdej miejscowości.

O ile odległość od gmachu urzędu względnie od mieszkania do dworca kolejowego lub przystani, stacji autobusowej lub lotniczej, wynosi więcej niż dwa kilometry, dojazd można traktować według postanowień § 12.

§ 16.

W razie podróży służbowych w czasie delegacji (odkomenderowania) do miejscowości po-

łożonych poza miejscem delegacji (odkomenderowania) uzupełnia się diety, pobierane z tytułu delegacji (odkomenderowania), o ile wypłacane są stosownie do § 4 niniejszego rozporządzenia w wymiarze zmniejszonym, do wysokości całej diety. Ponadto zwraca się koszty przejazdu według zasad ustalonych w niniejszem rozporządzeniu.

W razie odbywania podróży służbowych w pierwszych dwóch tygodniach delegacji (odkomenderowania), za które w myśl § 4 niniejszego rozporządzenia należy się cała dieta, nie wlicza się do tego okresu czasu dni, przebytych w podróży służbowej.

Postanowienia, zawarte w poprzednich ustępach, nie mają zastosowania do podróży służbowych, które nie trwają dłużej niż sześć godzin.

§ 17.

Delegowanym (odkomenderowanym), przeniesionym następnie do miejscowości, do której ich uprzednio delegowano (odkomenderowano), przysługuje oprócz należności z § 2 punkt III zwrot kosztów przejazdu do miejscowości, w której mieli stały przydział służbowy i zpowrotem oraz diety w czasie tego przejazdu według zasad ustalonych dla podróży służbowych, o ile przejazd ten jest konieczny dla uregulowania spraw, wynikłych wskutek przeniesienia.

§ 18.

Do miejsca czynności komisyjnych należy zdążać bez żadnej przerwy i to bez względu na odległość.

Rozpoczętej komisji nie wolno przerywać inaczej, jak tylko z ważnych przyczyn, które muszą być szczegółowo uzasadnione.

Wyjazdy z miejsca komisyjnego na noclegi dopuszczalne są tylko wówczas, jeżeli w danej miejscowości nie można znaleźć noclegu, a okoliczność tę stwierdzi właściwy dla danej miejscowości magistrat względnie zarząd gminy.

Przy przejazdach kołowych, odbywanych jednym ciągiem bez przerwy, należy odbyć co najmniej 40 km. drogi w jednym dniu. Zresztą należy używać tylko takich środków komunikacyjnych, które nie powodując niepotrzebnej zwłoki w osiągnięciu celu podróży, połączone są z najmniejszemi kosztami dla Skarbu Państwa.

§ 19.

W razie przeniesienia z urzędu lub w drodze konkursu do innej miejscowości przyznaje się na pokrycie wszystkich wydatków, połączonych z przesiedleniem, ryczałt w wysokości:

samotnemu — 60% jednomiesięcznego, pobierającemu dodatek ekonomiczny — 60% dwumiesięcznego uposażenia. Za podstawę obliczenia ryczałtów przyjmuje się uposażenie w wymiarze dla samotnego (t. j. bez dodatku ekonomicznego), a w szczególności uposażenie, określone w art. art. 3 i 118 ustawy z dnia 9 października 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 116, poz. 924) względnie w art. art. 4, 10, 12 i 25 ustawy z dnia 5 grudnia 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 134, poz. 1107). Postanowienie powyższe dotyczy także wojskowych zawodowych, pełniących służbę w Korpusie Ochrony Pogranicza, z tą różnicą, że za przeniesienia w obrębie bataljonów Korpusu Ochrony Pogranicza przyznaje się wojskowemu, pobierającemu dodatek ekonomiczny, ryczałt w wysokości 25% dwumiesięcznego uposażenia, zaś samotnemu zamiast ryczałtu przyznaje się tylko prawo przewozu urządzenia domowego służbowemi środkami lokomocji.

Ponadto zwraca się koszty przewozu urządzenia domowego kolejowemi pociągami towarowemi, względnie statkami towarowemi, udowodnione oryginalnemi listami przewozowemi. W razie użycia do przewozu pociągów towarowo-pośpiesznych lub przyśpieszonych względnie takichże statków, zwraca się udowodniony koszt przewozu tylko do wysokości kosztów, jakieby wynikły przy użyciu normalnych towarowych pociągów względnie statków.

Ryczałt powyższy wypłaca się przeniesionemu po jego zgłoszeniu się na nowem miejscu służbowem.

Przy przeniesieniu na prośbę nie przysługuje należytość określona niniejszym paragrafem, może jednak być przyznana w drodze wyjątku, w całości lub części według uznania właściwej władzy naczelnej.

§ 20.

Wszelkie rachunki diet i kosztów przejazdu z tytułu podróży służbowych, krótkotrwałych delegacyj (odkomenderowań) i przeniesień winny być przedstawiane w terminie 14 dni, liczonym od następnego dnia po odbyciu komisji, delegacji (odkomenderowania), względnie przeniesienia, rachunki zaś kosztów przewozu urządzenia domowego koleją lub statkiem (§ 19 ustęp drugi) — w terminie 14 dni, liczonym od następnego dnia po dokonaniu przewozu urządzenia domowego do miejscowości przeniesienia.

Rachunki delegacyj (odkomenderowań), trwających dłużej niż 30 dni, należy przedstawiać za każdy miesiąc kalendarzowy z dołu w terminie 8 pierwszych dni następnego miesiąca kalendarzowego. W takim samym terminie mogą być za zezwoleniem władzy naczelnej przedstawiane rachunki powtarzających się w ciągu miesiąca komisyj, o ile w tych wypadkach nie zastosowano przewidzianych w § 22 ryczałtów.

Przekroczenie bez dostatecznego usprawiedliwienia wyżej określonych terminów pociąga za sobą utratę prawa do diet i zwrotu kosztów, a w następstwie obowiązek zwrócenia Skarbowi Państwa całej zaliczki przyznanej na zasadzie § 21.

Każdy rachunek kosztów podróży służbowej musi być opatrzony klauzulą władzy, zarzą-

dzającej podróż lub przełożonej władzy służbowej, stwierdzającą konieczność odbycia podróży, należyte użycie czasu i środków komunikacyjnych, tudzież wykonanie zlecenia służbowego.

Przeciw odmowie przyznania zarachowanych kwot może być wniesione w ciągu 14 dni liczonych od następnego dnia po doręczeniu decyzji przedstawienie do władzy II instancji, względnie do władzy naczelnej, która rozstrzyga ostatecznie. Przedstawienie nie ma miejsca, o ile władzą, która odmówiła likwidacji rachunku, była władza naczelna.

§ 21.

Udającym się w podróż służbową przysługuje prawo do zaliczki, nieprzekraczającej przypuszczalnych kosztów podróży i należnych diet.

Postanowienie powyższe stosuje się również do należności z tytułu delegacji (odkomenderowania) i przeniesienia.

§ 22.

W wypadkach, w których podróże służbowe trwają przez dłuższy okres czasu lub stale się powtarzają, właściwa władza naczelna może przyznać za zgodą Ministra Skarbu zamiast kosztów przejazdu i diet ryczałt, który może być płatny zgóry wraz z uposażeniem miesięcznem.

Przy przerwach w wyjazdach służbowych, trwających z jakichkolwiek powodów dłużej niż 14 dni, nie należy się ryczałt za cały czas przerwy od dnia jej powstania.

§ 23.

Jeżeli cały urząd zostanie przeniesiony czasowo do innej miejscowości należy stosować § 2 punkt II niniejszego rozporządzenia.

§ 24.

Należności za odkomenderowanie przysługują również wojskowym zawodowym oddziałów zwartych, odkomenderowanym poza stały garnizon, zaś należności za przeniesienie przysługują tymże wojskowym zawodowym oddziałów zwartych przy stałej zmianie dyzlokacji.

Podróży i marszów w oddziałach zwartych oraz podróży i marszów, za które osoby wojskowe otrzymują specjalne dodatki, nie uważa się za podróże służbowe w rozumieniu niniejszego rozporządzenia.

§ 25.

Oficerom Korpusu Kontrolerów i tymże oficerom mianowanym generałami, przyznaje się dodatek do diet w wysokości:

generałom 25%
pułkownikom 35%
podpułkownikom i majorom . 45%

Dodatki te wypłaca się równocześnie z dietami.

§ 26.

Osoby, odbywające podróż służbową do Gdańska w charakterze kurjera dyplomatycznego otrzymują diety VIII grupy uposażenia.

§ 27.

Należności za podróże służbowe, delegacje i przeniesienia poza granicami Państwa normuje osobne rozporządzenie.

§ 28.

Do wyjaśnienia wątpliwości, powstałych przy stosowaniu niniejszego rozporządzenia, powołane jest Ministerstwo Skarbu.

§ 29.

Rozporządzenie niniejsze ma zastosowanie także do podróży służbowych, delegacyj (odkomenderowań) i przeniesień, odbywanych z kraju na obszar W. M. Gdańska i w obrębie tego obszaru z tą różnicą, że należności wyrażone w złotych, przelicza się na guldeny gdańskie w stosunku 1 złoty równa się 1 guldenowi gdańskiemu' oraz, że przez uposażenie, o którem mowa w § 19 rozumieć należy uposażenie krajowe, przeliczone na guldeny gdańskie w tym samym stosunku.

§ 30.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Równocześnie tracą moc obowiązującą rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 lipca 1924 r. i z dnia 28 stycznia 1927 r. o należnościach za podróże służbowe, delegacje (odkomenderowania) i przeniesienia funkcjonarjuszów państwowych, sędziów i prokuratorów oraz wojskowych (Dz. U. R. P. z 1924 r. Nr. 72, poz. 703 i Dz. U. R. P. z 1927 r. Nr. 10, poz. 78).

---

z 26 sierpnia Nr. 72 Rok 1932

Poz. 652. Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 23 sierpnia 1932 r. o zapobieganiu skutkom trudności płatniczych w rolnictwie.

Poz. 653. Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 23 sierpnia 1932 r. o utworzeniu urzędów rozjemczych do spraw kredytowych małej własności rolnej.

Na podstawie art. 44 ust. 6 Konstytucji i art. 1 lit. a) ustawy z dnia 17 marca 1932 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do

wydawania rozporządzeń z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 165) postanawiam co następuje:

Art. 1. Do określenia stosownie do zdolności płatniczych i możliwości gospodarczych dłużnika:

a) terminów i warunków spłaty długu pieniężnego osoby, której głównym zawodem jest gospodarka rolna na obszarze nieprzenoszącym 50 ha,

b) granic korzyści majątkowych, które od takiego długu pobierane być mogą pod postacią procentu lub innych świadczeń,

— powołuje się urzędy rozjemcze do spraw kredytowych małej własności rolnej.

Art. 2. (1) Urzędy rozjemcze do spraw kredytowych małej własności rolnej tworzy się przy powiatowych związkach komunalnych w miejscowościach, w których wydziały powiatowe mają swą siedzibę.

2) Zakres działania urzędu rozjemczego rozciąga się na cały okrąg powiatowego związku komunalnego. Właściwym jest tu urząd rozjemczy, w którego okręgu położony jest dany obszar rolny (art. 1 p. a), lub większa jego część.

(3) Koszty połączone z utworzeniem i utrzymaniem urzędu rozjemczego ponosi powiatowy związek komunalny.

Art. 3. (1) Przewodniczącego urzędu rozjemczego, jego zastępcę oraz resztę członków mianuje i odwołuje prezes sądu okręgowego z pośród kandydatów, mających, o ile możności, wykształcenie prawnicze, przedstawionych mu przez wydział powiatowy, który przed postawieniem wniosku wysłuchuje opinji instytucyj i organizacyj określonych w art. 7. Połowa członków urzędu rozjemczego musi być powołana z pośród osób, mieszkających w okręgu powiatowego związku komunalnego, których głównym zawodem jest gospodarka rolna, druga połowa— z pośród innych osób, zamieszkałych w tymże okręgu, a zwłaszcza z kół przemysłowo-handlowych i wolnych zawodów.

(2) Od powołania na członka urzędu rozjemczego uchylać mogą się jedynie kobiety, duchowni, wojskowi, urzędnicy publiczni, osoby chorowite lub starsze ponad 60 lat, drobni przemysłowcy i osoby, żyjące z płacy dziennej, lub tygodniowej. O zasadności uchylenia się rozstrzyga ostatecznie prezes sądu okręgowego.

(3) Uchylający się od przyjęcia godności członka urzędu bez dostatecznych powodów, wymienionych w ustępie 2, podlega karze grzywny do wysokości 100 złotych. Orzeczenie kary należy do sądu grodzkiego i jest ostateczne.

(4) Nałożone grzywny będą ściągane w trybie administracyjnym i wpływają do kasy powiatowego związku komunalnego.

Art. 4. (1) Członkowie urzędu rozjemczego mają prawo do zwrotu wydatków, a jeśli żyją z płacy dziennej lub tygodniowej—do wynagrodzenia, którego wysokość ustala organ stanowiący powiatowego związku komunalnego.

(2) Członkowie urzędu rozjemczego składają na ręce prezesa sądu okręgowego lub sędziego przez niego wyznaczonego przyrzeczenie, że będą gorliwie i bezstronnie pełnili swój urząd i dochowają tajemnicy urzędowej.

(3) Członkowie urzędu rozjemczego, którzy bez należytego usprawiedliwienia się na posiedzenia urzędu nie przybywają, opóźniają się, lub w inny sposób od spełnienia swoich urzędowych obowiązków się uchylają, podlegają za każdym razem karze grzywny do 30 złotych. Nadto członków urzędu, którzy dopuścili się rażącego naruszenia obowiązków urzędowych, prezes sądu okręgowego winien usunąć z urzędu.

(4) Orzeczenie kary grzywny, w ustępie poprzednim wymienionej, należy do sądu grodzkiego i jest ostateczne. Przepis art. 3 ust. 4 ma zastosowanie.

Art. 5. (1) Urząd rozjemczy działa na wniosek jednej strony lub obu stron, w tym ostatnim przypadku, jeśli obie strony oświadczają, że poddają się orzecznictwu urzędu rozjemczego.

(2) We wniosku należy szczegółowo przedstawić stosunki majątkowe dłużnika i odpowiednio je udowodnić.

(3) Urząd rozjemczy ma prawo zabezpieczyć wniosek: 1) decyzją uprawniającą do wniesienia ostrzeżenia (adnotacji) do wykazu hipotecznego w przypadku, gdy wierzytelność jest wpisana do hipoteki, oraz 2) decyzją, uprawniającą do żądania wstrzymania przeprowadzenia wyznaczonej już sprzedaży przymusowej majątku dłużnika—o ile złożone dowody dostatecznie uzasadniają okoliczności, przytoczone we wniosku.

Art. 6. (1) Po złożeniu wniosku urząd wezwie strony na rozprawę z zagrożeniem, że niestawienie się nie wstrzyma rozprawy oraz wydania orzeczenia. Rozprawę należy przeprowadzić ile możności, w ciągu dni 8 od złożenia wniosku.

(2) Wezwane strony obowiązane są stawić się osobiście albo przez pełnomocnika. Strony i ich pełnomocnicy winni zgodnie z prawdą udzielać wyjaśnień przez urząd żądanych.

(3) Urząd może przedsiębrać wszelkie dochodzenia do orzeczenia potrzebne, w szczególności wzywać i przesłuchiwać, bez przysięgi lub pod przysięgą, osoby (świadków i biegłych), które wyjaśnień udzielić mogą, jak również zarządzić osobiste stawienie się stron i przesłuchać je pod przysięgą.

(4) Urząd nakłada kary grzywny do wysokości 30 złotych na osoby, do udzielenia wyjaśnień wezwane, za nieusprawiedliwione ich niestawiennictwo lub za odmówienie złożenia wyjaśnień i dowodów. Na strony spór wiodące również może być nałożona grzywna z tego powodu. Taką samą grzywnę nakłada urząd na osoby, zachowujące się niewłaściwie podczas rozprawy. Od orzeczenia urzędu rozjemczego, nakładającego grzywnę, służy w terminie 14 dni

od dnia doręczenia zażalenie do sądu grodzkiego, którego orzeczenie jest ostateczne. Do grzywien nałożonych ma zastosowanie przepis art. 3, ust. 4.

(15) Wszystkie władze i urzędy powinny udzielać urzędowi rozjemczemu pomocy prawnej.

Art. 7. (1) Urząd rozjemczy może zasięgnąć o stanie gospodarczym dłużnika i wierzyciela opinji od izby rolniczej, organizacyj rolniczych lub innych odpowiednich organizacyj, które określi rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości w porozumieniu z właściwymi ministrami:

(2) Dłużnik jest obowiązany osobie, wyznaczonej przez instytucje te, okazać księgi, rachunki, korespondencję i wszystko, co stwierdza jego stan gospodarczy — pod rygorem odrzucenia wniosku przez urząd rozjemczy.

Art. 8. (1) Urząd rozstrzyga większością głosów w zespołach trzech członków, w których skład wchodzą: przewodniczący lub jego zastępca, jeden ławnik z koła osób, których głównym zawodem jest gospodarka rolna i jeden ławnik z koła innych osób.

(2) Do członków zespołu mają odpowiednie zastosowanie przepisy o wyłączeniu sędziów.

(3) Przewodniczący zespołu ma prawa przewodniczącego na posiedzeniach sądowych.

(4) Narady członków zespołu są tajne.

(5) Protokóły, orzeczenia i postanowienia zespołu winny być wyłuszczone na piśmie i opatrzone podpisami członków zespołu.

Art. 9. (1) Rozprawy są ustne i jawne. Jawność należy wyłączyć na zgodny wniosek stron, a na wniosek choćby jednej strony wówczas, gdy mają być rozpatrywane zdarzenia z życia rodzinnego oraz tajemnice zawodowe. Publiczne ogłaszanie treści rozprawy niejawnej jest wzbronione.

(2) Urząd rozjemczy może dopuścić i przeprowadzać dowody nawet niepowołane przez strony i nie jest związany żadnemi ustawowemi zasadami dowodowemi, lecz ma orzekać według swego przekonania, polegającego na swobodnej ocenie wszelkich okoliczności. W szczególności może, jeżeli spisano dokument umowny, wziąć pod uwagę ustne przyrzeczenia, dane przed, przy lub po sporządzeniu dokumentu, chociażby nie były zgodne z dokumentem.

Art. 10. Orzeczeniem swem urząd rozjemczy określić może:

1) termin lub terminy spłaty należności już płatnych, także z rozłożeniem na raty, na okres czasu, nieprzenoszący trzech lat, licząc od daty orzeczenia, oraz

2) korzyści majątkowe, które wierzyciel w przyszłości pobierać może jednak nie poniżej stopy procentowej, którą z mocy niniejszego przepisu określać będzie w drodze rozporządzenia Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości. Aż do wydania tego rozporządzenia urząd rozjemczy władny będzie obniżyć stopę procentową do 9% od sta rocznie.

Art. 11. (1) O ile pobrane korzyści majątkowe przekraczają granice określone w § 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 29 czerwca 1924 r. o lichwie pieniężnej (Dz. U. R. P. Nr. 56, poz. 574), bądź w przepisach późniejszych, urząd rozjemczy ustali kwoty, nienależnie pobrane ponad dopuszczalną stopę procentową i odpowiednio do tego przerachuje należność wierzyciela. Jeżeli skutkiem tego przerachowania cała należność wierzyciela jest pokryta, urząd rozjemczy uzna ją za umorzoną, w przeciwnym zaś razie odpowiednio ją zmniejszy. Postanowienia art. 10 rozporządzenia niniejszego o określeniu terminów spłaty i oprocentowania będą miały odpowiednie zastosowanie do reszty należności.

(2) Urzędowi rozjemczemu uprawnienia z ustępu poprzedniego nie służą w stosunku do należności zasądzonych wyrokami prawomocnemi.

Art. 12. (1) Orzeczenie może być wydane dopiero wówczas, gdy strony miały możność wypowiedzenia się tak co do istoty sprawy, jako też co do wyniku przeprowadzonych w danej sprawie dochodzeń. Orzeczenia należy sporządzić najdalej w ciągu trzech dni po ukończeniu rozprawy — na piśmie.

(2) Orzeczenie urzędu rozjemczego winno zawierać: a) miejsce i datę wydania orzeczenia, b) imiona i nazwiska członków zespołu orzekającego, c) dokładne oznaczenie stron, ich ustawowych zastępców i pełnomocników w sprawie (imiona i nazwiska stron i zawód, miejsce zamieszkania i stanowisko w sporze), d) wskazanie, na czyj wniosek wydano orzeczenie, a gdy orzeczenie wydano na wniosek obydwu stron, powołanie się na ich oświadczenie, że poddają się orzeczeniu urzędu, e) orzeczenie co do istoty rzeczy i w sprawie kosztów, f) krótkie przedstawienie stanu rzeczy i uzasadnienie.

(3) Orzeczenie winno być doręczone na piśmie obydwu stronom według przepisów ustaw postępowania sądowego o doręczeniu pozwu.

Art. 13. (1) Orzeczenie, zapadłe na wniosek obydwu stron, które oświadczyły, że poddają się orzeczeniu urzędu, jest ostateczne i ulega zaskarżeniu tylko w przypadkach następujących: 1) w razie przekroczenia przez urząd rozjemczy zakresu jego kompetencji, 2) jeżeli orzeczenie urzędu przekracza granice zakreślone oświadczeniem stron o poddaniu się orzeczeniu urzędu, 3) jeżeli nie zachowano przepisów o składzie orzekającym, o głosowaniu i wyłączeniu członków orzekających, 4) jeżeli orzeczenie jest niezrozumiałe albo treścią swą ubliża porządkowi publicznemu lub dobrym obyczajom, 5) jeżeli zachodzą przyczyny, które stanowią podstawę do skargi o wznowienie postępowania. Skargę o uchylenie orzeczenia należy wnieść do sądu grodzkiego w ciągu miesiąca od doręczenia orzeczenia. W razie opar-

cia skargi na przyczynach, które stanowią podstawę do skargi o wznowienie postępowania, termin liczy się według przepisów o wznowieniu. Postępowanie ze skargi o uchylenie orzeczenia urzędu rozjemczego odbywa się według przepisów postępowania o pozwie.

(2) Gdy strony nie złożyły oświadczenia wymienionego w ust. 1, służy im przeciwko orzeczeniu urzędu rozjemczego w terminie dwóch tygodni od dnia doręczenia odwołania do sądu grodzkiego, którego wyrok jest ostateczny. Odwołanie wniesione w terminie wstrzymuje wykonanie orzeczenia. Sądowi grodzkiemu służą w postępowaniu odwoławczem uprawnienia urzędu rozjemczego.

Art. 14. Prawomocne orzeczenie urzędu rozjemczego ma moc prawną narówni z wyrokiem sądowym. Taką samą moc prawną ma ugoda, zawarta przed urzędem rozjemczym, jeżeli ją podpisały strony i wszyscy członkowie zespołu orzekającego.

Art. 15. (1) Strona interesowana ponosi koszty postępowania tudzież specjalne opłaty na rzecz powiatowego związku komunalnego od wniosku o rozpoznanie sprawy (art. 5) oraz od wydanych przez urząd rozjemczy dokumentów. Wysokość tych opłat określi organ stanowiący powiatowego związku komunalnego. Opłaty te nie mogą być wyższe od odpowiednich opłat sądowych. Urząd rozjemczy może osoby niezamożne zwalniać od tych opłat. Statut poboru tych opłat podlega zatwierdzeniu władzy nadzorczej.

(2) Przepisy ustaw o postępowaniu cywilnem, dotyczące obowiązku zwrotu stronie wygrywającej sprawę — kosztów postępowania i opłat przez stronę przegrywającą, mają również zastosowanie w postępowaniu przed urzędami rozjemczemi.

Art. 16. Rozporządzenie niniejsze nie ma zastosowania, gdy wierzycielem jest:

1) Skarb Państwa,
2) związek samorządu terytorjalnego lub gospodarczego,
3) przedsiębiorstwo lub instytucja państwowa lub komunalna,
4) instytucja ubezpieczeń społecznych,
5) zakład ubezpieczeń,
6) instytucja kredytu długoterminowego,
7) bank,
8) komunalna kasa oszczędności lub Galicyjska Kasa Oszczędności,
9) gminna kasa pożyczkowo-oszczędnościowa,
10) spółdzielnia kredytowa, należąca do uznanego związku rewizyjnego.

Art. 17. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrowi Sprawiedliwości i Ministrowi Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych.

Art. 18. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 września 1932 r. i traci moc prawną w terminie i na obszarach, które określi Rada Ministrów w drodze rozporządzenia, ustalając równocześnie przepisy przejściowe.

Poz. 654. Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 23 sierpnia 1932 r. w sprawie segregacji wierzytelności na nieruchomościach ziemskich parcelowanych w celu spłaty uciążliwych zobowiązań.

Poz. 655. Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 23 sierpnia 1932 r. o zmianie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o rejestrowym zastawie rolniczym.

Poz. 656. Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 23 sierpnia 1932 r. w sprawie zmiany rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 29 czerwca 1924 r. o lichwie pieniężnej.

Poz. 657. Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 23 sierpnia 1932 r. o stosowaniu przepisów ustawy karnej skarbowej do przestępstw skarbowych, polegających na naruszeniu przepisów w zakresie: podatku od cukru, podatku od olejów mineralnych, sztucznych środków słodzących, wywozu zagranicę złota, prawa lotniczego, opłaty od kart do gry oraz państwowego podatku przemysłowego.

Poz. 658. Rozporządzenie Ministrów Skarbu i Sprawiedliwości z dnia 24 sierpnia 1932 r. w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych w sprawie powołania delegatów do spraw finansowo-rolnych.

Poz. 659. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 24 sierpnia 1932 r. w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych i Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych w sprawie określenia instytucyj, powołanych do współdziałania przy stosowaniu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 23 sierpnia 1932 r. o zapobieganiu skutkom trudności płatniczych w rolnictwie.

Na podstawie artykułu 101 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 23 sierpnia 1932 r. o zapobieganiu skutkom trudności płatniczych w rolnictwie (Dz. U. R. P. Nr. 72, poz. 652) zarządza się co następuje:

§ 1. Artykuły powołane w niniejszem rozporządzeniu bez określenia oznaczają postano-

wienia rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 23 sierpnia 1932 r. o zapobieganiu skutkom trudności płatniczych w rolnictwie (Dz. U R. P. Nr. 72, poz. 652).

Paragrafy, powołane w niniejszem rozporządzeniu bez określenia, oznaczają przepisy niniejszego rozporządzenia.

§ 2. Do sprawowania nadzoru nad przymusowym zarządem gospodarstw rolnych (art. 1), wykonywanym przez dłużników (art. 21), powołane są przedewszystkiem izby rolnicze, organizacje rolnicze, zarządy gmin miejskich i wiejskich, wydziały powiatowe, nadleśnictwa państwowe lub urzędy ziemskie, oraz osoby prawne, zajmujące się podobnemi czynnościami — z listy, którą dla każdego sądu ustalać i uzupełniać będą prezesi sądów apelacyjnych w porozumieniu z właściwymi wojewodami po zasięgnięciu zdania wojewódzkich komitetów do spraw finansowo-rolnych.

§ 3. Do wyrażenia opinij, przewidzianych w art. 13, 14, 18, 20, 51, 52, 68 i 74 i do współdziałania przy czynnościach pojednawczych, przewidzianych w art. 56 i 72, powołane są przedewszystkiem izby rolnicze, organizacje rolnicze lub inne odpowiednie organizacje—z listy, którą dla każdego sądu prezesi sądów apelacyjnych w porozumieniu z właściwymi wojewodami ustalać i uzupełniać będą po zasięgnięciu zdania wojewódzkich komitetów dla spraw finansowo-rolnych.

§ 4. Za organizacje rolnicze uważać należy w rozumieniu niniejszego rozporządzenia przedewszystkiem wojewódzkie komitety dla spraw finansowo-rolnych.

§ 5. Czynności przewidziane w §§ 1 i 2, nie wyłączając wydawania opinji, należy w jednej gminie lub okręgu poruczyć, o ile możności, tej samej instytucji.

§ 6. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Poz. 660. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 24 sierpnia 1932 r. w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych i Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych w sprawie określenia instytucyj, powołanych do udzielania opinji przy stosowaniu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 23 sierpnia 1932 r. o utworzeniu urzędów rozjemczych dla spraw kredytowych małej własności rolnej.

Na podstawie art. 7 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 23 sierpnia 1932 r. o utworzeniu urzędów rozjemczych do spraw kredytowych małej własności rolnej (Dz. U. R. P. Nr. 72, poz. 653) zarządza się, co następuje:

§ 1. Artykuły, powołane w niniejszem rozporządzeniu bez określenia, oznaczają postanowienia rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 23 sierpnia 1932 r. o utworzeniu urzędów rozjemczych do spraw kredytowych małej własności rolnej (Dz. U. R. P. Nr. 72, poz. 653).

Paragrafy, powołane w niniejszem rozporządzeniu bez określenia, oznaczają przepisy niniejszego rozporządzenia.

§ 2. Do wyrażenia opinij, przewidzianych w art. 3 i 7, powołane są w pierwszym rzędzie izby rolnicze, organizacje rolnicze, lub inne odpowiednie organizacje — z listy, którą dla każdego sądu prezesi sądów apelacyjnych w porozumieniu z właściwymi wojewodami ustalać i uzupełniać będą po zasięgnięciu zdania wojewódzkich komitetów dla spraw finansowo-rolnych,

§ 3. Za organizacje rolnicze uważać należy w rozumieniu niniejszego rozporządzenia przedewszystkiem wojewódzkie komitety dla spraw finansowo-rolnych.

§ 4. Wydanie opinji należy w jednej gminie lub okręgu poruczyć, o ile możności, tej samej instytucji.

§ 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

---

z 27 sierpnia Nr. 73 Rok 1932

Poz. 661. Rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 23 sierpnia 1932 r. zmieniające niektóre przepisy prawa o ustroju sądów powszechnych.

Poz. 662. Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 23 sierpnia 1932 r. zmieniające niektóre przepisy postępowania karnego *).

Na podstawie art. 44 ust. 6 Konstytucji i art. 1 lit. a) ustawy z dnia 17 marca 1932 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania rozporządzeń z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 165) postanawiam co następuje:

Art. 1. W kodeksie postępowania karnego z dnia 19 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 33, poz. 313) w brzmieniu ustawy z dnia 21 stycznia 1932 r., zmieniającej niektóre przepisy postępowania karnego (Dz. U. R. P. Nr. 10, poz 60) wprowadza się zmiany następujące:

7) Art. 56 § 1 otrzymuje brzmienie następujące:

„Art. 56 § 1. Oskarżycielami publicznymi przed sądami grodzkiemi są:

a) policja państwowa;
b) ponadto inne organa administracji w granicach, zakreślonych przez poszczególne ustawy".

---

*) W wyjątkach.

Poz. 663. Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 23 sierpnia 1932 r. w sprawie upoważnienia władzy mianującej do przenoszenia sędziów w stan spoczynku i na inne miejsce służbowe.

---

z 29 sierpnia Nr. 74 Rok 1932

Poz. 664. Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 23 sierpnia 1932 r. o pomocy bezrobotnym.

Na podstawie art. 44 ust. 6 Konstytucji i art. 1 lit. a) ustawy z dnia 17 marca 1932 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania rozporządzeń z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 165) postanawiam co następuje:

Art. 1. Celem łagodzenia skutków braku pracy i niesienia pomocy bezrobotnym, nie posiadającym środków utrzymania i nie pobierającym zasiłków na wypadek braku pracy, oraz rodzinom tych bezrobotnych, tworzy się Fundusz Pomocy Bezrobotnym.

Fundusz Pomocy Bezrobotnym jest osobą prawną; siedzibą jego jest m. st. Warszawa.

Art. 2. Cele swoje Fundusz Pomocy Bezrobotnym spełnia przez:

1) prowadzenie pomocy doraźnej dla osób określonych w art. 1;

2) gromadzenie i podział funduszów i przedmiotów w naturze:

3) podejmowanie inicjatywy w kierunku uzgadniania pomocy doraźnej dla bezrobotnych, prowadzonej przez organizacje państwowe, samorządowe i społeczne;

4) prowadzenie akcji zmierzającej do zwiększenia zatrudnienia bezrobotnych.

Art. 3. Organami Funduszu Pomocy Bezrobotnym są:

1) Komitet Naczelny,
2) Dyrekcja,
3) Komitety lokalne.

Art. 4. Komitet Naczelny składa się z 15 członków, z czego po jednym przedstawicielu: Prezesa Rady Ministrów, Ministra Spraw Wewnętrznych, Ministra Skarbu, Ministra Przemysłu i Handlu, Ministra Komunikacji i Ministra Opieki Społecznej, dwóch przedstawicieli samorządu terytorjalnego powoływanych przez Prezesa Rady Ministrów na wniosek Ministra Spraw Wewnętrznych, trzech przedstawicieli czynnika obywatelskiego, powoływanych przez Prezesa Rady Ministrów na wniosek Ministra Przemysłu i Handlu, trzech przedstawicieli czynnika obywatelskiego, powoływanych przez Prezesa Rady Ministrów na wniosek Ministra Opieki Społecznej, oraz jednego przedstawiciela czynnika obywatelskiego, powoływanego przez Prezesa Rady Ministrów na wniosek Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych.

Art. 5. Zarząd Funduszu Pomocy Bezrobotnym sprawuje Dyrekcja, składająca się z trzech członków, powoływanych przez Prezesa Rady Ministrów na wniosek Komitetu Naczelnego.

Art. 6. Komitet Naczelny powołuje w miarę potrzeby komitety lokalne oraz ustala ich skład.

Art. 7. Szczegółowy zakres działania Komitetu Naczelnego, Dyrekcji i komitetów lokalnych ustala statut Funduszu Pomocy Bezrobotnym; statut ten nadaje Funduszowi Prezes Rady Ministrów w porozumieniu z Ministrami: Spraw Wewnętrznych, Skarbu, Przemysłu i Handlu, Komunikacji oraz Opieki Społecznej i ogłasza go w Monitorze Polskim.

Art. 8. Ustanawia się na rzecz Funduszu Pomocy Bezrobotnym następujące opłaty:

1) od kwitów komornianych;
2) od biletów wstępu;
3) od stawek we wzajemnych zakładach (totalizatorze);
4) od cukru;
5) od piwa;
6) od schowków (safes'ów);
7) od żarówek elektrycznych;
8) od spożycia gazu i
9) od przebywania w godzinach nocnych w zakładach gastronomicznych i salach bilardowych.

Art. 9. Opłaty od kwitów komornianych w stosunku miesięcznym wynoszą:

1) od komornego do 99 zł 99 gr . . 0,25 zł
2) od komornego od 100 do 150 zł . 0,50 „
3) od komornego ponad 150 do 200 zł 0,75 „
4) od komornego ponad 200 zł . . . 1,00 „

Opłatom powyższym nie podlegają kwity komorniane od mieszkań 1 i 2-izbowych.

Opłaty powyższe obciążają właścicieli nieruchomości.

Art. 10. Opłaty od biletów wstępu pobiera się od biletów wstępu na wszelkiego rodzaju publiczne zabawy, rozrywki, widowiska i zawody sportowe; opłaty te wynoszą:

1) od biletów w cenie od 50 gr do 99 gr . . . 0,05 zł
2) od biletów w cenie od 1 zł do 1,99 gr . . . 0,10 „
3) od biletów w cenie od 2,00 zł do 2,99 gr . . 0,20 „
4) od biletów w cenie od 3,00 zł do 4,99 gr . . 0,30 „
5) od biletów w cenie 5,00 zł i wyżej . . . . 0,50 „

Opłatom tym nie podlegają bilety wstępu na amatorskie zawody sportowe, na wyścigi konne, a ponadto na zabawy, rozrywki i widowiska:

a) urządzane wyłącznie dla żołnierzy, i

b) urządzane przez zakłady naukowe, opiekuńcze i wychowawcze dla młodzieży szkolnej,

lub które za zezwoleniem władz szkolnych urządzane są wyłącznie dla młodzieży tych zakładów i ich rodzin.

Za opłaty te odpowiada przedsiębiorca.

Art. 11. Od stawek we wzajemnych zakładach (totalizatorze), urządzanych przez towarzystwa wyścigów konnych, pobiera się opłaty w wysokości 1%.

W związku z tem w art. 7 ustawy z dnia 22 czerwca 1925 r. o wyścigach konnych (Dz. U. R P. Nr. 74, poz. 512) wstawia się po ustępie 1 postanowienie o brzmieniu następującem:

„Na rzecz Funduszu Pomocy Bezrobotnym pobierana będzie od stawek we wzajemnych zakładach specjalna opłata w wysokości 1%".

Art. 12. Opłaty od cukru, wprowadzonego na rynek wewnętrzny i obciążonego podatkiem spożywczym, wynoszą 50 gr. od 1 q.

Art. 13. Opłaty od piwa, wprowadzonego na rynek wewnętrzny i obciążonego podatkiem spożywczym wynoszą 25 gr. od 1 hektolitra.

Art. 14. Opłata od schowków (safes'ów) wynosi 5 zł. miesięcznie od jednego schowka (safes'u).

Za opłaty te odpowiada przedsiębiorca.

Art. 15. Opłata od żarówek elektrycznych wynosi 20 gr. od żarówki wprowadzonej na rynek wewnętrzny do sprzedaży; opłacie tej nie podlegają żarówki regenerowane.

Za opłaty te odpowiada wytwórca.

Art. 16. Opłaty od domowego spożycia gazu w lokalach, nie posiadających charakteru przemysłowego, wynoszą 5% od sumy należności, wskazanej na rachunku, bez opłat za używanie gazomierzy i innych dodatkowych należności.

Za opłaty te odpowiada przedsiębiorca.

Art. 17. W zakładach gastronomicznych i salach bilardowych, podlegających obowiązkowi nabycia świadectw przemysłowych w myśl rozdziałów VII i VIII część II lit. A taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy z dnia 17 lipca 1925 r. o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr. 17, poz. 110) opłacie w wysokości 50 gr. od osoby podlegają przebywający w tych lokalach w godzinach od 24 do 6 z wyjątkiem osób zarządzających i zatrudnionych w danem przedsiębiorstwie; postanowienie powyższe nie ma zastosowania do osób przebywających w restauracjach kolejowych i bufetach kolejowych.

Za opłaty te odpowiada przedsiębiorca.

Art. 18. Opłaty wymienione w art. 12 i 13 niniejszego rozporządzenia winny uiszczać osoby, obowiązane do zapłaty podatku spożywczego od cukru i piwa w terminach, ustalonych do zapłaty powyższych podatków spożywczych.

Art. 19. Sposób wymiaru, poboru, ściągania i kontroli opłat, określonych w niniejszem rozporządzeniu, ustala Prezes Rady Ministrów w porozumieniu z Ministrami: Spraw Wewnętrznych, Skarbu, Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Przemysłu i Handlu.

Art. 20. Upoważnia się Ministra Skarbu do zwalniania od podatków i opłat państwowych, pobieranych od artykułów spożywczych i opałowych, ofiarowywanych na rzecz Funduszu Pomocy Bezrobotnym, względnie nabywanych na rzecz tego Funduszu, nie naruszając uprawnień do przeprowadzania kontroli przez organa władzy skarbowej.

Art. 21. Prawo przymusowego ściągania opłat wymienionych w niniejszem rozporządzeniu przedawnia się po upływie trzech lat od dnia płatności poszczególne opłaty. Czynności egzekucyjne przerywają bieg przedawnienia.

Art. 22. Winni wykroczenia przeciw przepisom niniejszego rozporządzenia o uiszczaniu określonych w niem opłat lub wydanych na jego podstawie rozporządzeń wykonawczych karani będą grzywną do 200 zł., o ile dany czyn nie ulega karze surowszej według innych przepisów.

Do orzekania powyższych kar powołane są powiatowe władze administracji ogólnej.

Art. 23. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Prezesowi Rady Ministrów oraz Ministrom: Spraw Wewnętrznych, Skarbu, Rolnictwa i Reform Rolnych, Przemysłu i Handlu, Komunikacji, Opieki Społecznej.

Art. 24. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 września 1932 r.

Poz. 665. Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 23 sierpnia 1932 r. w sprawie częściowej zmiany rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 13 września 1927 r. o opodatkowaniu cukru.

Poz. 666. Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 23 sierpnia 1932 r. w sprawie wyłączeń z Ordynacji Zamoyskiej.

Poz. 667. Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 23 sierpnia 1932 r. o Straży Więziennej.

Poz. 668. Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 sierpnia 1932 r. o zmianie niektórych postanowień rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 5 listopada 1927 r. w sprawie zmiany ustroju pieniężnego.

Poz. 669. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 26 sierpnia 1932 r. o wprowadzeniu postępowania doraźnego.

Poz. 670 Rozporządzenie Prezesa Rady Ministrów z dnia 26 sierpnia 1932 r. wydane w porozumieniu z Ministrami Spraw Wewnętrznych, Skarbu, Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Przemysłu i Handlu o sposobie wymiaru, poboru, ściągania i kontroli opłat na rzecz Funduszu Pomocy Bezrobotnym.

Na podstawie art. 19 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 23 sierpnia 1932 r. o pomocy bezrobotnym (Dz. U. R. P. Nr. 74, poz. 664) zarządza się co następuje:

§ 1. Ustanowione w art. 8 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 23 sierpnia 1932 r. o pomocy bezrobotnym (Dz. U. R. P. Nr. 74, poz. 664) opłaty na rzecz Funduszu Pomocy Bezrobotnym będą wymierzane, pobierane, ściągane i kontrolowane w sposób, określony w rozporządzeniu niniejszem.

§ 2. Opłaty od kwitów komornianych, t. j. od wszelkich dowodów rzeczywiście otrzymanego komornego, uiszczają właściciele nieruchomości. Sumę tych opłat należy w ciągu 15 dni po otrzymaniu komornego uiścić w kasie gminnej, bezpośrednio lub na jej rachunek czekowy w Pocztowej Kasie Oszczędności; równocześnie należy złożyć w kasie gminnej wykaz otrzymanych sum komornego, pobranego w ubiegłym miesiącu, wraz z obliczeniem opłat przypadających od wydanych kwitów (załącznik 1).

§ 3. Opłaty od biletów wstępu na publiczne zabawy, rozrywki, widowiska i zawody sportowe uiszczają osoby nabywające bilety wstępu, inkasują zaś je i są za te opłaty odpowiedzialni właściciele przedsiębiorstw lub osoby, odpowiedzialne za przedsiębiorstwo albo urządzające zabawy, rozrywki, widowiska lub zawody.

Zainkasowane opłaty, po potrąceniu odszkodowania (§ 8 ust. 2), należy wpłacić do kasy gminnej, bezpośrednio lub na jej rachunek czekowy w Pocztowej Kasie Oszczędności, równocześnie z zainkasowanym komunalnym podatkiem od publicznych zabaw, rozrywek i widowisk, a w przypadku, gdy podatek komunalny nie jest pobierany, najdalej w ciągu 5 dni po dniu zabawy, rozrywki, widowiska lub zawodów. Równocześnie należy przedłożyć wykaz opłat od biletów wstępu (załącznik 2).

§ 4. Opłaty od stawek we wzajemnych zakładach (totalizatorze) uiszczają osoby grające lub też przy zakładach łącznych towarzystwa wyścigów konnych, które w tym celu pobierają od osób grających opłaty bezzwrotne w wysokości 1% od stawki początkowej, pomnożonej przez ilość koni, objętych grą łączną. Opłaty inkasują i są za nie odpowiedzialne towarzystwa wyścigów konnych. Sumy z opłat w wysokości odpowiadającej 1% obrotu we wzajemnych zakładach należy wpłacić do kasy gminnej, bezpośrednio lub na jej rachunek czekowy w Pocztowej Kasie Oszczędności, równocześnie z komunalnym podatkiem od stawek we wzajemnych zakładach, a w przypadku, gdy podatek komunalny nie jest pobierany, — w następnym nieświątecznym dniu po odbytych wyścigach Równocześnie należy przedłożyć zestawienie obrotów, dokonanych w danym dniu wyścigowym we wzajemnych zakładach.

§ 5. Opłaty od domowego spożycia gazu uiszczają odbiorcy gazu, inkasują zaś je i są za te opłaty odpowiedzialni sprzedawcy gazu.

Do obliczenia i poboru opłat od domowego spożycia gazu obowiązani są sprzedawcy gazu przy każdorazowem, chociażby tylko częściowem, regulowaniu przez poszczególnych odbiorców należności za pobrany gaz.

Opłaty oblicza się od należności (ceny), liczonej przez sprzedawców za gaz, uwidocznionej w wystawionych dla odbiorców rachunkach; do sumy rachunku za zużyty gaz dolicza się opłatę w ten sposób, by kwota opłat była w odrębnej pozycji wyraźnie uwidoczniona w rachunku.

Przy obliczaniu kwot opłaty nie bierze się dod uwagę sum mniejszych od pół grosza, natomiast kwoty od pół grosza wzwyż zaokrągla się do pełnego grosza.

Opłaty, pobrane przez sprzedawcę gazu, powinny być wpłacone do kasy gminnej, bezpośrednio lub też na jej rachunek czekowy w Pocztowej Kasie Oszczędności, w terminie do dni 5 po upływie każdego półmiesięcznego okresu, czyli kwoty, pobrane od 1 do 15 — do dnia 20 włącznie tegoż miesiąca, pobrane zaś w czasie od 16 do końca miesiąca—do dnia 5 włącznie każdego następnego miesiąca.

Na blankiecie nadawczym Pocztowej Kasy Oszczędności, a w razie wpłacenia bezpośrednio do kasy gminnej—w deklaracji, złożonej przez sprzedawcę, należy podać dokładne obliczenie opłaty oraz szczegółowe dane, stwierdzające, kto (jaki sprzedawca), ile, z jakiego tytułu oraz za jaki okres czasu wpłaca opłatę. W deklaracji winna być nadto uwidoczniona ilość odbiorców gazu w danym okresie, od których pobrano opłatę, jak również pobrana w ogólnej sumie należność za sprzedany im w tym czasie gaz.

§ 6. Opłatę od przebywania w godzinach nocnych w zakładch gastronomicznych i salach bilardowych uiszczają osoby przychodzące do tych zakładów między godziną 24 a 6, bezpośrednio po wejściu do zakładu gastronomicznego względnie do sali bilardowej, zaś osoby, które tam przebywały już przed godziną 24 i pozostały po tej godzinie,— bezpośrednio po upływie godziny 24. Opłaty te inkasują właściciele (dzierżawcy, zarządzający) zakładu gastronomicznego (sali bilardowej), którzy są za nie odpowiedzialni. Właściciele (dzierżawcy, zarządzający) zakładu gastronomicznego (sali bilar-

dowej) otrzymują w zarządzie gminy za pokwitowaniem bloczki odpowiednio ponumerowanych i ostemplowanych biletów i bilety te wydają osobom, obowiązanym do uiszczania opłaty. Zainkasowane opłaty, po potrąceniu odszkodowania (§ 8 ust. 2), należy wpłacić do kasy gminnej, bezpośrednio lub na jej rachunek czekowy w Pocztowej Kasie Oszczędności, do dni 5. Na blankiecie nadawczym Pocztowej Kasy Oszczędności, a w razie wpłacenia bezpośrednio do kasy gminnej — w deklaracji należy podać numery bloczków i biletów. Wszystkie osoby, znajdujące się w zakładach gastronomicznych, (salach bilardowych) między godziną 24 a 6 i obowiązane do uiszczenia opłaty, winny okazywać wykupione bilety kontrolerom zarządu gminy.

§ 7. O ile opłaty wymienione w §§ 2 — 6, nie zostały wpłacone do kasy gminnej w terminie lub zostały wpłacone niezgodnie z art. 9, 10, 11, 16 i 17 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 23 sierpnia 1932 r. o pomocy bezrobotnym (Dz. U. R. P. Nr. 74, poz. 664), wymiaru i poboru dokonywa zarząd gminy, który wykonywa również kontrolę opłat wymienionych w §§ 2 — 6.

Do wymiaru i poboru opłat wymienionych w §§ 2—6, oraz do odwołań od wymiaru tych opłat, zarówno pod względem trybu postępowania, jak i właściwości władzy, stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące samoistnych danin komunalnych.

§ 8. Za czynności, związane z wymiarem lub poborem opłat, wymienionych w § 2—6, przyznaje się gminom odszkodowanie w następującej wysokości procentowej od wpływów z opłat i z kar za zwłokę:

1) 1% przy opłatach od stawek we wzajemnych zakładach (totalizatorze);

2) 3% przy opłatach od kwitów komornianych, od biletów wstępu i od domowego spożycia gazu;

3) 10% przy opłatach od przebywania w godzinach nocnych w zakładach gastronomicznych i salach bilardowych.

Za czynności, związane z inkasowaniem opłat, wymienionych w §§ 3 i 6, przyznaje się inkasującym odszkodowanie w wysokości 2% zainkasowanych sum.

§ 9. Wymiar, pobór, ściąganie i kontrolę opłat od cukru i od piwa przeprowadza się według przepisów dotyczących wymiaru, poboru, ściągania i kontroli podatku spożywczego od cukru i piwa, z uwzględnieniem następujących postanowień:

1) osoby, obowiązane do zapłaty tych opłat, uiszczają je w kasie urzędu skarbowego, bezpośrednio lub na jej rachunek czekowy w Pocztowej Kasie Oszczędności, względnie, o ile chodzi o opłaty od cukru i piwa, przywożonego z zagranicy lub z W. M. Gdańska, w urzędzie celnym, — wskazując w deklaracji płatniczej lub na blankiecie nadawczym przeznaczenie wpłacanych kwot;

2) opłaty te nie podlegają kredytowaniu;

3) w przypadkach, gdy pobrany podatek od cukru lub od piwa podlega zwrotowi, zwraca się również opłatę od cukru lub od piwa.

§ 10. Opłatę od schowków (safes'ów) opłacają osoby biorące w najem schowki, inkasują zaś te opłaty i są za nie odpowiedzialne przedsiębiorstwa dające w najem schowki.

Zainkasowane opłaty należy wpłacić do kasy urzędu skarbowego, bezpośrednio lub na jej rachunek czekowy w Pocztowej Kasie Oszczędności, najdalej do ostatniego dnia każdego miesiąca za miesiąc poprzedni, niezależnie od terminów, w których uskutecznia się rozrachunek z osobami biorącemi w najem schowki. Na blankiecie nadawczym Pocztowej Kasy Oszczędności, a w razie wpłacenia bezpośrednio do kasy urzędu skarbowego — w deklaracji należy podać ilość wynajętych schowków i okres czasu, za który następuje wpłata.

§ 11. Opłaty od żarówek elektrycznych uiszczają producenci w kasie urzędu skarbowego, bezpośrednio lub na jej rachunek czekowy w Pocztowej Kasie Oszczędności, wskazując w deklaracji płatniczej lub na blankiecie nadawczym przeznaczenie wpłacanych kwot i ilość sprzedanych żarówek; opłaty uiszcza się w terminie obowiązku zapłaty najbliższej, przypadającej po sprzedaży zaliczki na podatek przemysłowy, przyczem zezwolenie na odroczenie zapłaty zaliczki na podatek przemysłowy nie może dotyczyć obowiązku uiszczenia opłaty.

Obowiązek uiszczenia opłaty od żarówek elektrycznych powstaje dla producenta z chwilą ich sprzedaży na rynku wewnętrznym.

Opłatom powyższym podlegają jedynie żarówki, wprowadzone do obrotu handlowego oddzielnie od aparatów, których część składową stanowią.

Za żarówki regenerowane, niepodlegające opłatom, uważa się żarówki, przerobione w zakładach regeneracyjnych i opatrzone znakiem tychże, pozatem zaś żarówki noszące niewątpliwie ślady regeneracji, jak skaza, guziczek lub wyciągnięty śpiczasto dzióbek baloniku żarówki.

§ 12. O ile opłaty, wymienione w §§ 10 i 11, nie zostały wpłacone w terminie lub zostały wpłacone niezgodnie z art. 14 i 15 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 23 sierpnia 1932 r. o pomocy bezrobotnym (Dz. U. R. P. Nr. 74, poz. 664), wymiaru i poboru dokonywają urzędy skarbowe przy odpowiedniem zastosowaniu przepisów dotyczących państwowego podatku od energji elektrycznej; urzędy skarbowe wykonywają również kontrolę opłat, wymienionych w §§ 10 i 11.

Wpływy, osiągnięte z opłat, wymienionych w §§ 9, 10 i 11, kasy urzędów skarbowych za-

liczają na rachunek specjalny Funduszu Pomocy Bezrobotnym.

§ 13. Wpływy z opłat na rzecz Funduszu Pomocy Bezrobotnym wraz z karami za zwłokę, otrzymane w ciągu pierwszych 15 dni miesiąca wpłacają urzędy skarbowe i zarządy gmin, po potrąceniu odszkodowania i ewentualnych zwrotów, na rachunek czekowy Funduszu Pomocy Bezrobotnym w Pocztowej Kasie Oszczędności do dnia 20 tegoż miesiąca, sumy zaś otrzymane w drugiej połowie miesiąca,—do dnia 5 następnego miesiąca.

§ 14. Ściąganie opłat, ustanowionych na rzecz Funduszu Pomocy Bezrobotnym, dokonywa się zgodnie z przepisami dotyczącemi postępowania egzekucyjnego władz skarbowych. W postępowaniu tem właściwe urzędy skarbowe lub też zarządy gmin zastępują Fundusz Pomocy Bezrobotnym, jako wierzyciela, z tem, że koszty, jakie w postępowaniu egzekucyjnem ponosi wierzyciel, obciążają Fundusz Pomocy Bezrobotnym.

§ 15. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 września 1932 r.*).

Poz. 671. Rozporządzenie Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 9 sierpnia 1932 r. o zawieszeniu ceł wywozowych od niektórych gatunków drewna, od niektórych metali półszlachetnych oraz od szmat, skrawków tkanin, starych: lin, powrozów i sznurków; skrawków papieru i makulatury.

Poz. 672. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 19 sierpnia 1932 wydane w porozumieniu z Ministrami: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych o regulowaniu cen przetworów zbóż chlebowych, mięsa i jego przetworów oraz cegły.

Na podstawie art. 1 punkt b) i art. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 31 sierpnia 1926 r. o zabezpieczeniu podaży przedmiotów powszedniego użytku (Dz. U. R. P. Nr. 91, poz. 527) w brzmieniu ustalonem rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 374) zarządza się co następuje:

§ 1. Moc obowiązującą rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 29 października 1929 r. o regulowaniu cen przetworów zbóż chlebowych, mięsa i jego przetworów oraz cegły (Dz. U. R. P. Nr. 81, poz. 607) przedłuża się do dnia 31 sierpnia 1933 r.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 września 1932 r.

*) Załączników nie przedrukowano.

Poz. 673. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 13 sierpnia 1932 r. w sprawie zmiany nazwy niektórych urzędów skarbowych.

Poz. 674. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 20 sierpnia 1932 r. o wycofaniu z obiegu srebrnych monet jednozłotowych.

Poz. 675. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 28 sierpnia 1932 r. o ustaleniu wzoru monety srebrnej wartości 10 złotych.

Poz. 676. Rozporządzenie Ministra Poczt i telegrafów z dnia 23 sierpnia 1932 r. w sprawie częściowej zmiany i uzupełnienia taryfy telegraficznej i telefonicznej.

z 31 sierpnia Nr. 75. Rok 1932.

Poz. 677. Rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 30 lipca 1932 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu o emisji złotych $4^1/_2\%$ listów zastawnych Państwowego Banku Rolnego Serji I-ej i o pożyczkach w tych listach udzielanych.

Poz. 678. Rozporządzenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 20 sierpnia 1932 r. w sprawie zmiany niektórych postanowień rozporządzenia z dnia 22 grudnia 1927 r. o wykonaniu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 listopada 1927 r. o ubezpieczeniu pracowników umysłowych.

Poz. 679. Rozporządzenie Ministrów Skarbu i Komunikacji z dnia 24 sierpnia 1932 r. w sprawie zmiany planu amortyzacyjnego 7% pożyczki kolejowej.

Poz. 680. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 27 sierpnia 1932 r. o ustaleniu kosztów własnych spirytusu oczyszczonego, opłaty monopolowej od spirytusu wyprodukowanego wewnątrz Państwa oraz przywożonego z zagranicy, oraz cen sprzedażnych spirytusu i wyrobów monopolowych, wydane co do cen sprzedażnych spirytusu na cele niekonsumcyjne w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu oraz Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych.

Poz. 681. Oświadczenia Rządowe z dnia 12 sierpnia 1932 r. w sprawie rozciągnięcia na Północną Irlandję konwencji między Prezydentem Rzeczypospolitej Polskiej a Jego Królewską Mością odnośnie do Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanji i Północnej Irlandji w przedmiocie postępowania w sprawach cywilnych i handlowych, podpisanej w Warszawie dnia 26 sierpnia 1931 r.

z 7 września Nr. 76 Rok 1932

Poz. 682. Konwencja dotycząca wskazywania wagi na ciężkich przesyłkach, przewożonych na statkach, przyjęta jako projekt konwencji przez Ogólną Konferencję Międzynarodowej Organizacji Pracy Ligi Narodów dnia 21 czerwca 1929 r. podczas jej dwunastej sesji, a podpisana w Genewie dnia 15 sierpnia 1929 r. (Ratyfikowana zgodnie z ustawą z dnia 28 stycznia 1932 r. — Dz. U. R. P. Nr. 19, poz. 126).

Poz. 683. Oświadczenie Rządowe z dnia 19 lipca 1932 r. w sprawie złożenia przez Polskę i inne Państwa dokumentów ratyfikacyjnych konwencji, dotyczącej wskazywania wagi na ciężkich przesyłkach, przewożonych na statkach, przyjętej jako projekt dnia 21 czerwca 1929 r. na XII sesji Ogólnej Konferencji Międzynarodowej Organizacji Pracy Ligi Narodów.

Poz. 684. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 26 sierpnia 1932 r. o zmianie granic miasta Nieszawy w powiecie nieszawskim, województwie warszawskiem.

Poz. 685. Rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 4 sierpnia 1932 r. w sprawie zmiany w rozporządzeniu z dnia 10 lipca 1925 r. o wykonywaniu nadzoru państwowego nad ogierami.

Poz. 686. Rozporządzenie Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 17 sierpnia 1932 r. w sprawie częściowej zmiany taryfy celnej.

Poz. 687. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 18 sierpnia 1932 r. w sprawie zmian w organizacji urzędów skarbowych akcyz i monopolów państwowych w okręgu administracyjnym izby skarbowej w Grudziądzu.

Poz. 688. Oświadczenie Rządowe z dnia 12 sierpnia 1932 r. w sprawie rozciągnięcia na Szkocję konwencji między Prezydentem Rzeczypospolitej Polskiej a Jego Królewską Mością odnośnie do Zjednoczonego Królewstwa Wielkiej Brytanji i Północnej Irlandji w przedmiocie postępowania w sprawach cywilnych i handlowych, podpisanej w Warszawie dnia 26 sierpnia 1931 r.

Poz. 689. Obwieszczenie Prezesa Rady Ministrów z dnia 1 września 1932 r. o sprostowaniu błędów w tekście rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 8 lipca 1932 r. w sprawie zmiany rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 8 lipca 1929 r. o stosunku służbowym pracowników przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe".

II.

Przedruki z Monitora Polskiego.

z 16 sierpnia Nr. 186 Rok 1932

z 17 sierpnia Nr. 187 Rok 1932

Poz. 220. Zarządzenie Rady Ministrów z dnia 16 sierpnia 1932 r. o zakazie rozpowszechniania i odebraniu debitu pocztowego na obszarze województw poznańskiego i pomorskiego oraz górnośląskiej części województwa śląskiego czasopismu p. t. „Danziger Neueste Nachrichten".

z 18 sierpnia Nr. 188 Rok 1932

Poz. 221. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 12 sierpnia 1932 r. w sprawie zniesienia ekspozytury Starostwa morskiego w Pucku w powiecie morskim województwie pomorskiem.

Poz. 222. Obwieszczenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 9 sierpnia 1932 r. w sprawie zmiany nazwy wsi Zagożdżon w gminie Pionki, powiecie kozienickim, województwie kieleckiem.

z 19 sierpnia Nr. 189 Rok 1932

Poz. 223. Rozporządzenie Ministra Poczt i Telegrafów oraz Ministra Komunikacji z dnia 27 czerwca 1932 r. w sprawie nadawania telegramów w pociągach.

z 20 sierpnia Nr. 190 Rok 1932

z 22 sierpnia Nr. 191 Rok 1932

Poz. 224. Rozporządzenie Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 1 sierpnia 1932 r. w sprawie zmiany rozporządzenia Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 7 marca 1932 r. o agencjach pocztowych i pocztowo-telegraficznych.

z 23 sierpnia Nr. 192 Rok 1932

Poz. 225. Okólnik Ministerstwa Skarbu L. D. IV. 17677/3/32 z dnia 12 sierpnia 1932 r. w sprawie stosowania ceł maksymalnych.

z 24 sierpnia Nr. 193 Rok 1932

Poz. 226. Uzupełnienie listy księgowych, zaprzysiężonych przy Izbie Przemysłowo-Handlowej w Wilnie.

z 25 sierpnia Nr. 194 Rok 1932

z 26 sierpnia Nr. 195 Rok 1932

Poz. 227. Rozporządzenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 19 sierpnia 1932 r. w sprawie nadania umowie zbiorowej z dnia 22 czerwca 1932 r. mocy obowiązującej dla wszystkich cukrowni w województwie poznańskiem.

z 27 sierpnia Nr. 196 Rok 1932

Poz. 228. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 18 sierpnia 1932 r. w sprawie uzupełnienia rozporządzenia z dnia 29 marca 1932 r. w sprawie stosowania ceł maksymalnych.

z 29 sierpnia Nr. 197 Rok 1932

Poz. 229. Zarządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 lipca 1932 r. o zmianie zarządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 grudnia 1930 r. w sprawie wywłaszczenia gruntów pod budowę kolejki wąskotorowej w Wilnie.

Poz. 230. Zarządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 23 sierpnia 1932 r. o zmianie zarządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 25 listopada 1930 r. w sprawie wywłaszczenia gruntów pod budowę kolei wąskotorowej w Wilnie.

Poz. 231. Obwieszczenie Ministra Skarbu z dnia 26 sierpnia 1932 r. w sprawie kwoty emisji monet srebrnych, niklowych i bronzowych.

z 30 sierpnia Nr. 198 Rok 1932

Poz. 232. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 26 sierpnia 1932 r., wydane w porozumieniu z Ministrami Spraw Wewnętrznych, Skarbu, Przemysłu i Handlu, Komunikacji oraz Opieki Społecznej w sprawie Statutu Funduszu Pomocy Bezrobotnym.

z 31 sierpnia Nr. 199 Rok 1932

Poz. 233. Obwieszczenie Ministra Skarbu z dnia 23 sierpnia 1932 r. o wartości jednego grama czystego złota.

Poz. 234. Zarządzenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 30 lipca 1932 r. w sprawie wpisywania koni do ksiąg stadnych w r. 1932 z pominięciem niektórych warunków, ustalonych w zasadach prowadzenia tych ksiąg.

z 1 września Nr. 200 Rok 1932

z 2 września Nr. 201 Rok 1932

Poz. 235. Rozporządzenie Rady Ministrów z dn. 26 sierpnia 1932 r. w sprawie rozwiązania rady gminnej w gminie Czeczewie.

Poz. 236. Zarządzenie Rady Ministrów z dnia 26 sierpnia 1932 r. o uchyleniu zakazu rozpowszechniania i przywróceniu debitu pocztowego na obszarze województw poznańskiego i pomorskiego, oraz górnośląskiej części województwa śląskiego czasopismu p. t. „Danziger Landeszeitung".

z 3 września Nr. 202 Rok 1932

z 5 września Nr. 203 Rok 1932

Poz. 237. Zarządzenie o nadaniu Złotego Krzyża Zasługi.

z 6 września Nr. 204 Rok 1932

Poz. 238. Rozporządzenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 2 września 1932 r. w sprawie powołania Nadzwyczajnej Komisji Rozjemczej dla ustalenia płac robotników rolnych za sprzęt okopowych na obszarze województw poznańskiego i pomorskiego na rok służbowy 1932/33.

z 7 września Nr. 205 Rok 1932

z 8 września Nr. 206 Rok 1932

Poz. 239. Zarządzenie Ministra Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 1 września 1932 r. w sprawie wydawania zaświadczeń kwalifikacyjnych przy wywozie chmielu.

z 9 września Nr. 207 Rok 1932

Poz. 240. Rozporządzenie Ministra Komunikacji z dnia 30 sierpnia 1932 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Opieki Społecznej o trybie postępowania przy podziale majątku, pozostałego, po b. Kolejowej Kasie Chorych Dyrekcji Okręgowych Kolei Państwowych w Krakowie, Lwowie i Stanisławowie.

z 10 września Nr. 208 Rok 1932

Poz. 241. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 2 września 1932 r. o utworzeniu trzeciej kancelarji notarjalnej w Tarnowie w okręgu sądu okręgowego w Tarnowie.

V.

Zarządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych.

170.

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Spraw Wewnętrznych

z dnia 16 sierpnia 1932 r.

o służbowym terenie działania wydziałów śledczych na terenie województwa tarnopolskiego.

Na podstawie § 4 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 7 kwietnia 1930 r. o wydziałach i urzędach śledczych (Dz. U. R. P. Nr. 28 poz. 254) ustalam w następujący sposób służbowy teren działania wydziałów śledczych na obszarze województwa tarnopolskiego:

1. Wydział śledczy w Tarnopolu obejmuje miasto i powiat tarnopolski oraz powiaty zbaraski, skałacki, trembowelski, zborowski.

2. Wydział śledczy w Czortkowie obejmuje powiaty: kopyczyniecki, borszczowski, zaleszczycki, buczacki i czortkowski.

3. Wydział śledczy w Brzeżanach obejmuje powiaty przemyślański, podhajecki i brzeżański.

4. Wydział śledczy w Złoczowie obejmuje powiaty brodzki, kamionecki, radziechowski i złoczowski.

Minister Spraw Wewnętrznych

(—) Bronisław Pieracki.

VI.

Okólniki Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

171.

Okólnik Nr. 109

z dnia 25 sierpnia 1932 r.

(GB. 9-3) o zwrocie opłaty szkolnej.

Do

PP. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy

Pan Prezes Rady Ministrów okólnikiem z dnia 22 sierpnia 1932 r. Nr. 22 zarządził, co następuje:

W związku z wejściem w życie ustawy z dnia 11 marca r. b. o ustroju szkolnictwa (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 389) zarządzam w porozumieniu z P. P. Ministrami: Skarbu oraz Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego co następuje:

W okólniku Prezesa Rady Ministrów i Ministra Skarbu z dnia 4 września 1925 r. L. 14604 ustęp 2 punktu 3 otrzymuje brzmienie następujące:

„Za dzieci, uczęszczające do klas podwstępnych, wstępnych i pierwszych prywatnych szkół średnich ogólnokształcących, na wstępny i pierwszy kurs prywatnych seminarjów nauczycielskich, oraz na prywatne roczne kursy nauczycielskie nie zwraca się opłaty szkolnej, bo klasy te i kursy nie mają odpowiednika w szkolnictwie państwowem".

Zarządzenie niniejsze obowiązuje od początku roku szkolnego 1932/33.

Powyższe podaje się do wiadomości w związku z okólnikiem M. S. Wewn. Nr. 91 z 12 września 1925 r. Nr. AB. 6810 (Zb. Zarz. M. S. Wewn. str. 1497).

172.

Okólnik Nr. 110.

z dnia 27 sierpnia 1932 r.

(Wojsk. G 22/1) o kwaterach przejściowych; regulowanie należności.

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Zdarzyły się wypadki, że formacje wojskowe nie uiszczały należności za kwatery przej-

ściowe, zajmowane tylko przez kilka lub kilkanaście godzin, wychodząc z założenia, że wynagrodzenie należy się dopiero wówczas, gdy zakwaterowanie trwało dłużej, aniżeli 24 godziny.

Taka interpretacja przepisów o zakwaterowaniu wojska w czasie pokoju jest niezgodna z przepisami ustępu 1 art. 32 ustawy z dnia 15.VII.25 r. o zakwaterowaniu wojska w czasie pokoju (Dz. U. R. P. Nr. 97, poz. 681); stosownie bowiem do tego artykułu wynagrodzenie należy się kwaterodawcy za każde zakwaterowanie, a nietylko za zakwaterowanie, które trwało co najmniej 24 godziny — i jedynie stawki wynagrodzenia za kwatery przejściowe oznaczone są w ten sposób, że najmniejszą jednostką obliczenia jest doba.

Wobec tego Ministerstwo Spraw Wojskowych wyjaśniło rozkazem z dn. 8.VI. 32 r. Nr. Dep. Int. 5360-12 Kwat. (Dziennik Rozkazów Nr. 10/32, poz. 138), że za okres krótszy od 24 godzin należy się wynagrodzenie, które należy wypłacać wedle stawek ustalonych na jedną dobę.

Nadto rozkazem z dn. 22.VII.32 r. wydanym za tym samym numerem (Dziennik Rozkazów Nr. 14/32 poz. 188) Min. Spr. Wojsk. wyjaśniło co następuje:

Pod pojęciem zakwaterowania przejściowego należy rozumieć rozmieszczenie podług uprzednio opracowanego planu wojska w pomieszczeniach dostarczonych mu i zajętych przez formacje w trybie przewidzianym w art. art. 26, 29 i 33 powołanej wyżej ustawy.

Zatrzymanie się wojska w pewnej miejscowości, czy to ze względów taktycznych, czy też w celu wydania posiłku, odpoczynku, schronienia się przed niepogodą i t. p. bez zajmowania kwater w rozumieniu powołanych wyżej postanowień ustawy, nie wymaga stosowania tych postanowień i nie uprawnia formacji do żądania od ludności miejscowej żadnych świadczeń, związanych z zakwaterowaniem, a ustalonych ustawowo, jako to: dostarczania pomieszczeń, oświetlenia, słomy i t. p.

W związku z tem stosownie do powyższego rozkazu—wojsko nie będzie żądało w okresie letnim kwater przejściowych o ile postój w danej miejscowości w porze dziennej (od godz. 6 do 21) będzie trwał mniej niż 12 godzin, a w porze nocnej (od godz. 21 do 6 dnia następnego) mniej niż 6 godzin i będzie na czas postoju krótszy od 12 lub 6 godzin wyzyskiwało przedewszystkiem możność biwakowania.

Treść niniejszego okólnika należy podać do wiadomości podległych Panu Wojewodzie zarządów gminnych.

173.

Okólnik Nr. 111

z dnia 29 sierpnia 1932 r.

(Wojsk. E. 4/5/2) o meldunkach wojskowych rezerwistów, zmieniających miejsce zamieszkania.

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych przesyła zarządzenie M. S. Wojsk. do wiadomości w celu wyjaśnienia podległym władzom w związku z okólnikiem Nr. 103 z dn. 3.VIII. 1932 r. i pismami okólnemi z dn. 2.III.1931 r. Nr. Wojsk. 54/2 i z dnia 21.V.1932 Nr. Wojsk. E. 4/3/3.

MINISTERSTWO
SPRAW WOJSKOWYCH
Departament Uzupełnień
Nr. 1006-14/I. Ew.
Warszawa,
dnia VIII.1932 r.

Okólnik M. S. Wewn. w sprawie wypełnienia przez urzędy meldunkowe kart meldunkowych przesyłam celem podania podległym P. K. U. do wiadomości.

Termin „zamieszkanie“ oznacza przeniesienie się żołnierza na stałe zamieszkanie na teren innej P. K. U. i powoduje przekazanie ewidencji w myśl § 128 Ew. 1 część II.

Żądanie od żołnierza jakichkolwiek deklaracyj pisemnych o stałem zamieszkaniu jest wzbronione. W razie mylnego wypełnienia karty meldunkowej należy zwrócić ją właściwemu urzędowi meldunkowemu, celem należytego wypełnienia z powołaniem się na powyższy okólnik M. S. Wewn.

W myśl powyższego ustęp przedostatni § 128 Ew. 1 część II na str. 86 od słów „W razie wątpliwości“ . . . . do „z właściwym urzędem meldunkowym“ należy skreślić.

Szef Departamentu Uzupełnień

(—) Zabdyr
Pułkownik.

Otrzymują:

D-ca O. K. I do X.

VII.

Pisma Okólne Ministerstwa Spraw Wewnętrznych

174.

Pismo Nr. BZ.-25-1-12

z dnia 22 sierpnia 1932 r.

o odsetkach od odterminowanych rat sprzedażnych.

Do

P. P. Wojewodów (z wyjątkiem kieleckiego i stanisławowskiego).

Wobec wątpliwości, jakie nasunęły się jednemu z urzędów wojewódzkich przy stosowaniu rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 8 stycznia 1932 r. (M. P. Nr. 36 ex 1932) w sprawie obniżenia odsetek od odterminowanych rat przy sprzedaży niektórych nieruchomości państwowych, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wyjaśnia, co następuje:

Wspomniane rozporządzenie Ministra Skarbu obniżające stopę procentową od odroczonej części ceny kupna nieruchomości państwowych z 12% na 8% rocznie, jest tylko zmianą instrukcji Ministra Skarbu z 16 lipca 1925 r., ustalającej zasady jakich należy się przytrzymywać przy sprzedaży nieruchomości państwowych, objętych rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 30.XII.1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 18, poz. 1076). Tak z powyższego jak również i z treści rozporządzenia z dnia 8.I.32 r. wynika, że dotyczy ono tylko tych nieruchomości państwowych, które są objęte powołanem wyżej rozporządzeniem Prezydenta z 30.XII.1924 r.

Jednocześnie Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wyjaśnia, że zniżoną stopę procentową 8% rocznie od odterminowanych rat można stosować nietylko przy zawieraniu nowych aktów kupna — sprzedaży, lecz również w odniesieniu do nieruchomości, będących w toku sprzedaży i ostatecznie sprzedanych, t. j. na które zostały pozawierane odnośne akty, z tem jednakże zastrzeżeniem, że obniżenie to może mieć miejsce jedynie w stosunku do rat, których termin płatności przypada po wejściu w życie powołanego na wstępie rozporządzenia.

175.

Pismo Nr. GB. 48/2

z dnia 29 sierpnia 1932 r.

o przesyłaniu korespondencji urzędów samorządowych w poruczonym zakresie działania.

Do

P. P. Wojewodów (z wyjątkiem wojew. w Lublinie, Kielcach, Łodzi i Łucku) i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Poszczególne Dyrekcje Poczt i Telegrafów wykazują w sprawozdaniach swych składanych Min. Poczt i Telegrafów, że różnorodne związki, stowarzyszenia, spółdzielnie, banki, kasy, komornicy i t. p. wbrew postanowieniom zawartym w art. 5 ustawy z dn. 3.VI.24 r. o poczcie, telegrafie i telefonie, której jednolity tekst został ogłoszony w załączniku do obwieszczenia M. P. i T. z dnia 21.I.31 r. (Dz. U. R. P. Nr. 12, poz. 57) wysyłają do urzędów gminnych listy, zawierające zawiadomienia lub wezwania, przeznaczone dla mieszkańców poszczególnych wsi, zaś urzędy gminne zawiadomienia te względnie wezwania rozdają na sesjach soleckich sołtysom celem doręczania adresatom.

Wójci w ten sposób pełnią w swych okręgach rolę poczty bezpłatnie, ograniczając przez to dochody Skarbu Państwa.

Ministerstwo Poczt i Telegrafów przedstawiło Min. Spr. Wewn. szereg dowodów świadczących, że doręczanie tego rodzaju korespondencji przez urzędy gminne ma szerokie zastosowanie na terytorjum całego Państwa, uszczuplenie przeto dochodów Skarbu Państwa może wyrażać się w znacznych sumach.

Podając powyższe fakty do wiadomości Ministerstwo prosi P. Wojewodę o wydanie stosownych zarządzeń o niedopuszczalności tego dzaju postępowania, jako godzącego w interesy Skarbu Państwa.

Przypomina się zarazem uprzednio już wydane i obowiązujące zarządzenia, a mianowicie:

1) z dn. 28.IV.30 r. Nr. SS. 881/1 (Zb. Zarz. M. S. Wewn. str. 1108 poz. 6),

2) z dn. 27.II.31 r. Nr. SS. 2374,

3) z dn. 27.IV.31 r. Nr. OB. 729/46 (końcowe 2 ustępy),

4) z dn. 4.VIII.31 r. Nr. OB. 729/47 (okólnik Nr. 144).

IX.

RUCH SŁUŻBOWY

w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych

w czasie od 1 do 31 lipca 1932 r.

A) W Zarządzie Centralnym Ministerstwa:

radca ministerjalny VI st. sł. Fiala Kazimierz mianowany starostą powiatowym bocheńskim w dotychczasowym VI st. sł. dnia 13.VII.32 r.

B) We Władzach Wojewódzkich:

Mianowani:

W Urzędzie wojewódzkim kieleckim:

starosta powiatowy chojnicki Dr. Zaleski Józef — radcą wojewódzkim w dotychczasowym VI st. sł. dnia 14.VII.32 r.

W Urzędzie wojewódzkim krakowskim:

starosta powiatowy bocheński Freindl Ludwik — radcą wojewódzkim w dotychczasowym VI st. sł. dnia 13.VII.32 r.

starosta grodzki krakowski Małaszyński Piotr—naczelnikiem wydziału w dotychczasowym VI st. sł. dnia 14.VII.32 r.

W Urzędzie wojewódzkim lubelskim:

pozostający w stanie nieczynnym starosta powiatowy konstantynowski w Janowie podlaskim Wazowski Michał powołany zpowrotem do służby czynnej i mianowany radcą wojewódzkim w dotychczasowym VI st. sł. dnia 21.VII.32 r.

W Urzędzie wojewódzkim lwowskim:

starosta powiatowy leski Wehrstein Emil—referendarzem w dotychczasowym VII st. sł. dnia 20.VII.32 r.

W Urzędzie wojewódzkim nowogródzkim:

kpt. W. P. w stanie nieczynnym Rolewicz Kazimierz—referendarzem VII st. sł. dnia 29.VII 1932 r. z dniem 1.VIII.32 r.

W Urzędzie wojewódzkim pomorskim:

starosta powiatowy toruński Dr. Bogocz Dominik — naczelnikiem wydziału w dotychczasowym VI st. sł. dnia 8.VII.32 r.

Przeniesieni:

referendarz VII st. sł. Walewski Roman — z Urzędu wojewódzkiego w Brześciu n/B. do Urzędu wojewódzkiego pomorskiego w Toruniu dnia 13.VII.32 r.

prow. referendarz VII st. sł. Sokołowski Antoni — z Urzędu wojewódzkiego poleskiego do Urzędu wojewódzkiego wołyńskiego dnia 15.VII.32 r.

inspektor wojewódzki VI st. sł. Chmielowski Jan—z Urzędu wojewódzkiego wołyńskiego w Łucku do Urzędu wojewódzkiego poleskiego w Brześciu n/B. dnia 19.VII.32 r.

Zwolniony ze służby:

referendarz VII st. sł. w Urzędzie wojewódzkim wileńskim Radwański Jan wobec przejścia do służby w sądownictwie dnia 28.VII.32 r.

Przeniesiony w stan spoczynku:

referendarz VII st. sł. w Urzędzie wojewódzkim śląskim w Katowicach Stopczyński Tadeusz — dnia 8.VII.32 r.

Przeniesiony w stan nieczynny:

radca wojewódzki VI st. sł. w Urzędzie wojewódzkim krakowskim Strzelbicki Aleksander— uchwałą Rady Ministrów z dnia 8.VII.32 r.

C) We władzach powiatowych:

Mianowani:

wicekomisarz Rządu w Gdyni Bederski Adam — starostą powiatowym płońskim w dotychczasowym VI st. sł. dnia 14.VII.32 r.

naczelnik wydziału V st. sł. w Urzędzie wojewódzkim krakowskim Rogowski Bazyli — starostą powiatowym toruńskim w dotychczasowym V st. sł. dnia 14.VII.32 r.

naczelnik wydziału V st. sł. w Urzędzie wojewódzkim nowogródzkim Pałosz Władysław— starostą grodzkim krakowskim w dotychczasowym V st. sł. dnia 14.VII.32 r.

starosta powiatowy płoński w VII st. sł. Graff Henryk—starostą powiatowym kościerskim w dotychczasowym VII st. sł. dnia 14.VII.32 r.

referendarz VIII st. sł. w Starostwie powiatowem tarnowskiem Gacek Józef — referendarzem VII st. sł. w Starostwie powiatowem stołpeckiem dnia 7.VII.32 r.

starosta grodzki śródmiejsko-warszawski Bożydar-Podhorodeński Marjan—starostą grodzkim poznańskim w dotychczasowym VI st. sł. dnia 12.VII.32 r.

radca Min. Komunikacji inż. Szaniawski Włodzimierz do odwołania wicekomisarzem Rządu w Gdyni w VI st. sł. dnia 15.VII.32 r.

starosta grodzki białostocki Mieszkowski Jan — starostą powiatowym chojnickim w dotychczasowym VII st. sł. dnia 19.VII.32 r.

Przeniesieni:

referendarz VII st. sł. Klenowicz Marjan — ze Starostwa powiatowego pułtuskiego do Starostwa powiatowego sierpeckiego dnia 22.VII 1932 r.

referendarz VII st. sł. Kaczorowski Józef— ze Starostwa powiatowego sierpeckiego do Starostwa powiatowego pułtuskiego dnia 22.VII.32 r.

Zwolnieni ze służby:

prow. radca wojewódzki VI st. sł. w Starostwie powiatowem dziśnieńskiem w Głębokiem Chrapowiecki Józef—na podstawie art. 62 ustawy w panstwowej służbie cywilnej z dnia 31.VII.32 r.

prow. radca wojewódzki VI st. sł. w Sta rostwie grodzkiem wileńskiem Giżycki iwo Krystyn—ną podstawie art. 62 ustawy o państwowej służbie cywilnej z dniem 31.VII.32 r.

Przeniesieni w stan nieczynny:

starosta grodzki toruński w VI st. sł. Staniszewski Władysław—uchwałą Rady Ministrów z dnia 8.VII.32 r.

starosta powiatowy kościerski w VI st. sł. Malanowski Wacław — uchwałą Rady Ministrów z dnia 8.VII.32 r.

asesor VII st. sł. w Starostwte powiatowem łomżyńskiem Zieliński Adam — uchwałą Rady Ministrów z dnia 8.VII.32 r.

Drukarnia Policyjna, Warszawa, Trębacka 11.